

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

14. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

9. DUBNA 2006

Z obsahu:

Univerzální posláni Církve

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
22. 3. 2006
- strana 2 -

Smrt misionáře - strana 4 -

Don Andrea Santoro
Mučedník současnosti
- strana 4 -

Kalvárie jako odměna
- strana 6 -

**Bolest jako lék
proti bolesti**
- strana 7 -

Světlo ve tmě
Bude řeč o dívce
jménem Benedetta
Biancha Porro
(8. 8. 1936 - 23. 1. 1963)
- strana 8 -

Dar Eucharistie
- strana 9 -

V Ježíšově škole (13)
Evangelium podle
svatého Marka
- strana 10 -

**Výzvy fatimského
poselství (51)**
Četba na pokračování
- strana 12 -

Dej, ať každá jeho rána zaryje se v duši mou!
(Sekvence Stabat Mater)

Vincent van Gogh: Pieta (1889), olej na plátně 73x60cm, Van Gogh Museum, Amsterdam

Univerzální poslání Církve

List k Efezanům nám představuje Církev jako budovu zbudovanou na základech apoštolů a proroků, v níž Ježíš Kristus je nárožním kamenem (2,20). V Apokalypse je role apoštolů a speciálně Dvanácti objasněna z eschatologické perspektivy nebeského Jeruzaléma představeného jako město, jehož hradby spočívají na dvanácti základních kamenech a na nich je dvanáct jmen Beránkových apoštolů (21,14). Evangelia se shodují v tom, že povolání apoštolů představuje první kroky v Ježíšově službě po křtu, který přijal od Jana Křtitele v Jordánu.

Poslání povolání

Podle vyprávění Markova (1,16–20) a Matoušova (4,18–22) scénou povolání prvních apoštolů je Galilejské jezero. Ježíš krátce předtím začal hlásat Boží království, když jeho pohled spočinul na dvojicích bratrů Šimona a Ondřeje, Jakuba a Jana. Jsou to rybáři, zaměstnaní svou každodenní prací. Vrhají síť a upravují je. Ale čeká je jiný rybolov. Ježíš je s rozhodností povolává a oni ho ochotně následují. Nyní budou *rybáři lidí* (srov. Mk 1,17; Mt 4,19). Lukáš, i když sleduje stejné podání, má vyprávění propracovanější (5,1–11). Ukazuje nám cestu víry prvních apoštolů a upřesňuje, že pozvání k následování přichází poté, co vyslechli Ježíšovo první kázání a zažili první zázračná znamení, která vykonal. Zvláště pak zázračný rybolov představuje bezprostřední souvislost a slouží jako symbol poslání rybářů lidí, které je jim svěřeno. Osud těchto „povolání“ bude od nynějška i v budoucnosti spojen s osudem Ježíšovým. Apoštol je vyslanec, ale ještě předtím „expert“ Ježíšův.

Předávání zážitku

Právě tento aspekt staví do popředí evangelista Jan od prvního setkání Ježíše s budoucí-

mi apoštolu. Zde je scénář odlišný. Setkání se odehrává na břehu Jordánu. Přítomnost budoucích apoštolů, kteří také přišli, podobně jako Ježíš, z Galileje, aby prožili zkušenost křtu, který uděloval Jan, vrhá světlo na jejich duchovní svět. Byli to lidé, kteří očekávali Boží království, toužili poznat Mesiáše, jehož příchod byl ohlášeno jako bezprostřední. Postaci jim naznačuje Jana Křtitele, který poznává v Ježíši Beránka Božího (srov. Jan 1,36), aby v nich probudil touhu po osobním setkání s Místrem. Repliky dialogu Ježíše s prvními apoštolu jsou velice expresivní. Na otázku: *Co byste chtěli?* odpovídají jinou otázkou: *Rabbi (to přeloženo znamená Mistr), kde bydlíš?* Ježíšova odpověď je pozváním: *Pojďte a uvidíte!* (srov. Jan 1,38–39). Pojďte, abyste mohli uvidět. Příběh apoštolů tak začíná jako setkání osob, které se navzájem otevírají. Pro učedníky nastává bezprostřední poznávání Mistra. Vidí, kde bydlí, a začínají ho poznávat. Oni totiž nemají být hlasateli ideje, nýbrž svědky osoby. Dříve, než budou poslání hlásat evangelium, musí „být“ s Ježíšem (srov. Mk 3,14) a vytvořit si k němu osobní vztah. Na tomto základě nebude evangelizace další osoby nic jiného než sdíle-

ni zážitku a pozvání ke vstupu do tajemství společenství s Kristem (srov. 1 Jan 13).

Postavení Izraele

Ke komu budou apoštolové poslání? V evangeliu, jak se zdá, omezuje Ježíš své poslání pouze na Izrael: *Jsem poslán jen ke ztraceným ovcím domu izraelského* (Mt 15,24). Obdobným způsobem zřejmě vymezuje poslání svěřené Dvanácti: *Těchto dvanáct Ježíš poslal a přikázal jim: „Mezi pohany nechodte a do žádného samaršského města nevházejte. Raději jděte ke ztraceným ovcím domu izraelského“* (Mt 10,5n). Určitá moderní kritika inspirovaná racionalismem viděla v těchto větách nedostatky univerzalistického vědomí u Nazaretského. Ve skutečnosti je třeba tato slova chápat ve světle jeho zvláštního vztahu k Izraeli, společenství smlouvy v kontinuitě dějin spásy. Podle mesiánského očekávání božská zaslíbení adresovaná bezprostředně Izraeli měla dojít naplnění, když sám Bůh skrze svého Vyvoleného shromáždí svůj lid, jako pastýř shromáždí stádo: *Já zachráním své ovce a nikdo je už nebude loupit... Ustanovím nad nimi jednoho pastýře, který je bude pást, Davida, svého služebníka. Ten je bude pást a bu-*

de jejich pastýřem. Já Hospodin budu jejich Bohem a David, můj služebník, bude uprostřed nich knížetem (Ez 34,22–24). Ježíš je eschatologický pastýř domu Izrael a jde, aby ho vyhledal, protože ho zná a miluje (srov. Lk 15,4–7; Mt 18,12–14; srov. taktéž postavu dobrého pastýře Jan 10,11n). Skrze toto „shromáždění“ se bude Boží království hlásat všem národům: *Dám poznat svou slávu a všechny národy uvidí moji spravedlnost, kterou vykonám, a mou ruku, kterou vložím na vás* (Ez 39,21). A Ježíš sleduje právě tuto prorockou nit. Prvním krokem je „shromáždění“ národa Izrael, aby tak všechny národy povolané k sjednocení ve společenství s Hospodinem mohly uvidět a uvěřit.

Jděte ke všem národům

A tak Dvanáct povolání k tomu, aby se účastnili téhož Ježíšova poslání, spolupracuje s Pastýřem posledních časů, i oni jdou především za svými ztracenými ovci domu Izrael, to znamená, že se obracejí k národu zaslíbení, jehož sjednocení je znamením spásy pro všechny národy, počátkem zevšeobecnění Smlouvy. Počáteční omezení Nazaretského, pokud jde o jeho poslání i poslání Dvanácti, zdaleka není v rozporu s jeho všeobecným posláním a stává se tak ještě účinnějším prorockým znamením. Toto znamení bude ještě jasnější po Kristově umučení a zmrtvýchvstání: univerzální charakter poslání apoštolů se stane zcela zřejmý. Kristus pošle apoštolu *do celého světa* (Mk 16,15), *ke všem národům* (Mt 28,19); Lk 24,47) *až na konec světa* (Sk 1,8). Toto poslání pokračuje. Dále trvá Pánův mandát spojit všechny národy v jednotě jeho lásky. To je naše naděje a to je také naše poslání: přispět k této univerzalitě, k této pravé jednotě v bohatství kultury, ve spojení s naším pravým Pánem Ježíšem Kristem.

Bollettino Vaticano 22. 3. 2006
Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL

Jsou to již dva roky, co jsme poprvé zhlédli Gibsonův film *Umučení Ježíše Krista*. Ozývaly se tehdy námitky proti drastičnosti některých scén, ale tvůrci právem poukázali na to, že jde o názorné zobrazení skutečnosti, která byla sama o sobě ještě mnohem drastičtější. Krvavé scény nebyly odrazem režisérova sadismu, nýbrž kruté bezohlednosti těch, kteří tato muka Ježíši Kristu záměrně připravili a způsobili.

Nenávist, kterou pojali zidovští předáci k Mesiáši, byla opravdu mimořádná. Známe ze Skutků apoštolů případ prvomučedníka Štěpána. I on svým nekompromisním vyznáním pravdy dohnal veleradu přímo k zuřivosti, ale v tomto případě se spokojili s tím, že ho vyvlekli za město a utloukli kameny. V případě Ježíše Krista si však dali záležet na tom, aby byl odsouzen římským soudem k nejpoutnější

Pokračování na str. 13

Král přichází

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Požehnaný, který přichází ve jménu Páně.

Ježíš se svou družinou se na cestě do Jeruzaléma blíží k Betánii. Připoj se k nim. Všichni cítí, že se chystá něco mimořádného. Za takové situace Bůh často nabízí lidem vzácnou příležitost, aby s ním spolupracovali. Od dosud zcela neznámého člověka potřebuje dnes úsluhu. Posílá učedníky, aby odvázáli a přivedli jeho oslátko. Majitel se jistě mohl ohradit, že někdo sahá na jeho vlastnictví. Ozvali se však jen zaháleči, kteří tu postávají. Uslyší však zdůvodnění, které je ze všech nejzávažnější a přesvědčující: *Pán je potřebuje.*

Nezaslechl jsi už vícekrát podobnou výzvu? Přemýšlej, co všechno bys mohl *odvázat* a dát Pánu k dispozici, aby mohl vstoupit tam, kde je očekáván. Udělej to bez ptaní a bez otálení, projev pravou ochotou a velkodušností. Nemusíš se obávat, že o něco přijdeš. To, co Pán od tebe žádá, si nechce přivlastnit pro sebe, ale *hned to zase vrátí*. Vždyť všechno, co máš, máš tak jako tak od něho. Není to pro tebe vyznamenání, jestliže si Pán vybral tebe a něco z tvého, aby mohl zjevit svou slávu?

Ježíš si vybral *oslátka, na kterém ještě nikdo neseděl*. I ty mu nabídni prvotiny ze všeho, co jsi a co máš. Nemá snad právo, aby byl u tebe vždy tím nejprvnějším? Připrav mu ve svém srdci místo, které mu plným právem náleží.

Pozoruj nyní, jak se kolem Pána začalo šířit radostné vzrušení, které velice rychle zachvátilo především samotné apoštoly. Radují se, že si to jejich Mistr přece jen pomyslel, že zanechal úmyslu dovolit starším, aby ho vydali pohanům. Nyní konečně dává najevo, že přijímá královský titul. Proto s velkým nadšením prostírají své pláště na zvíře i na cestu. To je podle nich ten správný, dlouho očekávaný obrat a oni jsou u všeho jako první. Nebuď jen divákem a prostíraj také svůj plášť, abys vzdal Božimu Synu zaslouženou královskou poctu. Ale nemysli přítom na protekční místo, nýbrž poddej se jeho vládě bez výhrad a s celým srdcem. Vyvaruješ se tak nemilého překvapení, jestliže tvá pozice v jeho království bude jiná, než sis představoval.

Ježíšův vstup do Svatého města je skutečně okázalý. Nadešla chvíle, kdy se otevřeně hlásí k tomu, že je Mesiáš. Dosud se bránil, kdykoliv ho *chtěli vzít a udělat krá-*

lem, nyní však dává jejich ovacím volný průchod. Přichází čas, aby představil plnou pravdu o svém království, ve kterém všechny věci dostanou svou původní pravou hodnotu. To, co nepřítel lstivě nadhodnotil a oděl lákavým leskem, bude po pravdě odhaleno.

Po třiletém poučování a kázání slovem i příkladem by už o podstatě jeho království neměl nikdo pochybovat. Ale zdá se, že jsme stále špatnými posluchači. Vybíráme si jen něco podle zkresleného návodu své sebelásky. Nesmíš se divit, když se skutečnost neshoduje s tvým očekáváním a tvými plány, a přiznej si, že nemohou být něco víc, než co chce tvůj Pán. Pouč se z osudu Jeruzaléma.

Toto město, do kterého průvod právě vstupuje, stále ještě ovládají *učitelé a zákoníci*, kteří kvůli své vlastní nauce nechťejí přijmout Ježíšovo učení. Jak smutný osud si připravuje posvátné sídlo, které prostírají své pláště a ratolesti, nikoliv však své srdce a smýšlení. Sám Bůh nad ním nakonec zapláče.⁽¹⁾ Rozpor mezi lidskými záměry a Boží skutečností může dojít tak daleko, že nemocný zabije toho, který mu přináší uzdravení. Dnešní *Hosana* se tak paradoxně změnil v páteční - *Ukřižuj ho!*

Nakonec se však přesvědčíš, že se nejedná o Ježíšův omyl ani prohru, jestliže jeho korunou bude trní, žezlem třtina a trůnem kříž. Ujme se své vlády právě tak, že se dá dokonale pokořit. Jak krutě se promění jeho intronizační průvod! Král v něm přijme místo toho nejposlednějšího z posledních jako odsouzenec vedený na smrt. Ale od chvíle, kdy zaujme své místo mezi nebem a zemí, aby zemřel svou **královskou smrtí**, *potáhne všechny k sobě.*⁽²⁾

Ačkoliv Ježíš dobře ví, jak vratká je přízeň těch, kteří mu nyní provolávají slávu, a čemu jde vstříc, *nezdráhá se, necouvá zpět. Svá záda vydá těm, kteří ho zbijí, své líce těm, kteří budou rvát jeho vous, neskryje svou tvář před hanou a slinou*. Je si totiž zcela jist svou věcí, kterou mu uložil Otec.

Ani k tobě se nezdráhá vstoupit, i když ví, co mu umí připravit tvoje pýcha a vzdor, jakým nevďekem někdy odpovídáš na jeho lásku. Aby tě nemusel odsoudit, *dá odsoudit sám sebe.*⁽³⁾ Všechno, co se chystá podstoupit, dělá proto, aby tě mohl *přitáhnout k sobě, jako kvočna bere kuřátka pod svá křídla. Záleží však na tobě, abys opravdu chtěl.*⁽⁴⁾ Až utichnou dnešní ovace a hluk, zamysli se dlouze nad tím a pros Pána, abys *poznal alespoň tento den, co je ti ku pokoji.*⁽⁵⁾

Liturgická čtení

Průvod s ratolestmi - Mk 11,1-10

Když se blížili k Jeruzalému, k Betfage a Betánii u Olivové hory, poslal Ježíš dva ze svých učedníků napřed a řekl jim: „Jděte do té vesnice, která je před vámi, a hned, jak do ní vejdete, naleznete přivázané oslátko, na kterém ještě neseděl žádný člověk. Odvažte ho a přiveďte. A kdyby se vás někdo zeptal: „Co to děláte?“, řekněte: „Pán ho potřebuje, a hned ho sem zase pošle nazpátek.““ (Učedníci) odešli a našli oslátko uvázané u dveří venku na rozcestí a odvázáli ho. Někteří z těch, kteří tam stáli, se jich ptali: „Co to děláte, že to oslátko odvažujete?“ Odpověděli jim tak, jak to Ježíš řekl, a oni je nechali. Přivedli oslátko k Ježíšovi, přehodili přes ně své pláště a on se na ně posadil. Mnoho lidí prostíralo na cestu pláště, jiní zase větvičky, které nařezali na polích. Ti, kdo šli před ním i za ním, volali: „Hosana! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Požehnané království našeho otce Davida, které přichází! Hosana na výsostech!“

1. čtení - Iz 50,4-7

Pán, Hospodin, mi dal jazyk učedníka, abych uměl znaveného poučovat utěšujícím slovem. Každého rána mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníků. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, nebudu tedy potupen. Proto dávám ztvrdnout své tváři v křemen a vím, že nebudu zahanben.

2. čtení - Flp 2,6-11

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jako jeden z lidí. Navenek byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Evangelium - umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Marka (viz Mk 14,1-15,47)

Můj Pane, budu vyprávět svým bratřím o tvém jménu, budu tě chválit uprostřed shromáždění.⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 19,42; ⁽²⁾ srov. Jan 12,32;

⁽³⁾ srov. Preface o Květné neděli;

⁽⁴⁾ srov. Mt 23,37; ⁽⁵⁾ srov. Lk 19,42;

⁽⁶⁾ resp. žalm 21.

Smrt misionáře

5. února v neděli dopoledne byl v Turecku zavražděn misionář, 60letý italský kněz Andrea Santoro. Když klečel při děkonné modlitbě v první řadě ve farním kostele v Trabzonu, zasáhly ho dvě kulky do zad a pronikly srdce a játra. Ještě než 17letý vrah utekl z kostela, vykřikl: „Sláva Alláhovi!“

Jeden spolužák zavražděného označil smrt P. Santora za „mučednictví dialogu mezi náboženstvími“. A Magdaléna, mladší sestra kněze, prohlásila: „Můj bratr byl misionář v pravém slova smyslu.“ Když mladí lidé přicházeli do

Don Andrea Santoro

jeho kostela a plivali na zem nebo házeli kamením na jeho dveře, nedal se nikdy znechutit ani odstrašit, nýbrž říkal: „Jsou to dobří lidé,“ a dodal: „Žít zde je těžké, ale je to evangelium.“

Narodil se v roce 1945 v Privernu v oblasti Lazio. Ihned po smrti svého otce vstoupil jako jedenáctiletý do malého semináře. Jeho touhou od dětství bylo stát se mostem k islámu. V r. 1970 byl v Římě vysvěcen na kněze a vedl pak na periferii Říma farnost „Ježíše z Nazareta“. Zde bojoval osm let s místní správou o kousek půdy na stavbu kostela. V r. 1988 kostel dostavěl. V roce 2000 odešel na vlastní přání do Turecka, které pokládal za „svatou zemi“, protože zde působili apoštolové a bylo zde prolito mnoho mučednické krve. 22. ledna 2006 předložil na jedné konferenci svou vizi vytvořit cestu k pochopení a vzájemnosti mezi vzdálenými světy – islámem, židovstvím a katolickou církví. Založil sdružení „Okno do Středního

ho východu“, které se postavilo do služeb vzájemné reevangelizace Východu a Západu.

Následující dopis Dona Santora má datum 22. ledna 2006.

Moji milovaní, píšu Vám z Říma, kde jsem se zdržel tři týdny před svým návratem do Turecka. Byly to velice intenzivní dny, které jsem věnoval svědectvím, setkáním, katechezím, přednáškám a modlitbám. Všechno bylo věnováno rozvoji informací a výměně znalostí mezi Středním východem, tak jak ho znám z vlastní zkušenosti, a západním světem v souladu s cíli sdružení „Okno do Středního východu“.

Všude jsem zažil zájem a živou účast a také opravdové přání dospět k porozumění a vybudovat společenské svazky. Poznal jsem důležitost a možnost vytvořit mezi oběma světy výměnu duchovních statků. Střední východ je velká „Svatá země“, kde Bůh chtěl zvláštním způsobem zjevit člověku, jaké zde má – díky světlu, které zde Bůh vylil – bohatství a sílu pro osvětlení západního světa.

Ale Střední východ má také své stinné stránky, své tragické problémy a „mezery“. Proto zase velice potřebuje, aby evangelium, které odtud vzešlo, bylo zde opět zaseto a byla zde uvedena ve známost Kristova

přítomnost. Je to vzájemná „re-evangelizace“ a obohacení, které si tyto dva světy mohou vyměnit.

Prozatím se malíčká křesťanská obec v Trabzonu každou neděli dopoledne schází, aby slavila Boží slovo. Dvakrát v týdnu je kostel pod dohledem odpovědných osob otevřen pro muslimy. Dám Vám vědět, jak to funguje.

Pozdravuji Vás, odkazuji Vám tyto myšlenky a povzbuzuji Vás, abyste víru vždy spojovali s přítomným okamžikem. Nesmí to být nějaká abstraktní a všeobecná víra, nýbrž víra, tak jak nám byla předávána od prvopočátku z generace na generaci. Jak stojí v evangeliu – kvas obsahuje tajemnou schopnost prokvasit celou masu, když s ní přijde do styku, masu všech dob a všech míst, všech generací.

Navíc Ježíš řekl: „Já jsem světlo světa. Kdo mě následuje, nebude chodit ve tmách.“ Když nás toto světlo osvítil, pak bude osvětlena každá situace, i ta nejtragičtější. A navíc, jak řekl Ježíš, my sami budeme světlem. Křehké světlo osvícuje dům, zatímco při zhasnuté lampě je všechno potmě. Kéž v nás Ježíš září svým slovem, svým duchem, Svatým Duchem spolu se slou svých svatých. Kéž je náš život oním voskem, který se dává dobrovolně stravovat.

Váš milující Pater Andrea

Pohřeb zavražděného Dona Andrei Santora

Vzpomínky dobrovolnice v Turecku

Antiochie, neděle; skončila jsem hodinu katechismu pro 12 dětí z naší farnosti zde v Antiochii na jihu Turecka.

P. Dominik mě zastaví na zahradě: „Právě telefonoval biskup. Stříleli po Donu Santorovi, ani ne před hodinou. Byl na místě mrtev.“ Don Andrea Santoro, farář v Trabzonu. Nechce se tomu věřit.

Vždy mě uchvacovala jeho houževnatost a důslednost. Naše setkání byla vždy krátká, ve spěchu. Ale vždy intenzivní a jejich středem byl Bůh, jeho Slovo, Ježíš Kristus, bez hranic, bez mezí.

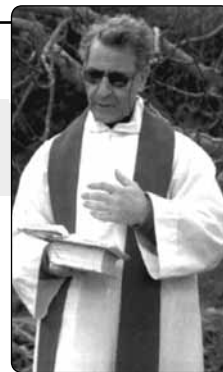
Vyprávěli mi, že přišel do Turecka již v roce 1993 na návštěvu a zde v Antiochii se zdržel dvacet dnů. Byla to jeho první pouť, kterou definoval jako „velká Svatá země, kde se Bůh rozhodl zvláštním způsobem promlouvat k člověku“. A právě ve městě, kde byli Ježíšovi učedníci poprvé nazváni křesťané, se zastavil, aby vykonal v samotě exercicie.

Chtěl se setkat také s pravoslavným metropolitou a ten, jako předznamenání, když u něho vycítil velký zápal pro křesťany, daroval mu úlomek železa, zárlivě strážný ve svatostánku starého řecko-pravoslavného kostela v Antiochii. Podle tradice má to být úlomek z hřebu Ježíše Krista. Bylo to 30. listopadu na svátek sv. Ondřeje, patrona P. Santora, který se cítil poctěn tímto dárkem v den svých jmenin a přinesl si ho do Říma.

Byl jako hřeb, který zůstal v jeho těle.

Ihned mu kouzlo této země učarovalo, poznal v ní její „bohatství a kapacitu“ díky světlu, které sem Bůh vždy sesílal, aby tak osvětil náš západní svět.

Don Andrea Santoro

„Ale,“ říkával, „Střední východ má své stíny, své problémy, často tragické, svou prázdnotu. Je tedy třeba, aby se evangelium vrátilo tam, odkud vyšlo, a znovu se zde obnovila přítomnost, kterou zde Kristus uskutečnil.“

Od té doby naléhavě žádal, aby mohl přijít sem jako dar víry.

Poznala jsem ho v Istanbulu na konci roku 2001, kde jsme se spolu ponořili do studia tureckého jazyka.

Byl o dvacet let starší než já a studium bylo pro něho opravdu namáhavé, ale nepovolil. Bylo pro něho velice důležité, aby mohl přímo komunikovat s místním obyvatelstvem a vstupovat s nimi do souzvuku. Říkal: „Turečtina je velmi obtížný jazyk a já jsem ve třídě poslední. Nevím, jak to nakonec dopadne, ale být poslední je nakonec užitečné: pomáhá to cítit se opravdu jako poslední, s každodenní skutečnou pokorou.“ Také později dodával: „Jazyk je dále zážitkem chudoby: muset se stále učit, být schopný říct jen maličkou část toho, co bychom chtěli říct, opravovat nezbytné chyby s potřebnou omluvou a také s vybranými italskými čokoládkami.“ To říkal s ironickým úsměvem. A pokračoval: „Když si chystám kázání, zjišťuji, že chudoba jazyka mě nutí omezit se na to nepodstatnější, a tato novost mi pomáhá lépe poznat novost evangelia. Různost posluchačů (většinou bývalých muslimů) mě nutí, abych šel k srdci hlásané zvěsti a ukázal její nezdolná bohatství.“

Chtěl jít do Urfy na jih Turecka u syrských hranic, kde zůstal tři roky a v tichosti se modlil v onom městě, kdysi Abrahamově vlasti, kde vůbec nejsou křesťané. Nicméně i zde se velice spřátelil se všemi, dokonce i s imámem místní mešity.

Svou přítomnost zdůvodňoval takto: „Urfu je pro mě ozvěnou

slov, která Hospodin řekl Abrahamovi: – Opusť svou zemi, svou vlast, svůj dům, svého otce a jdi do země, kterou ti ukážu..., a já ti požehnám a budeš požehnaním pro všechny národy země.“ Urfu, říkal, je odjezd každý den. Urfu je Bůh, který s větší inteligencí, s větší mocí a větší láskou, než je naše, má s námi své záměry a žádá od nás, abychom se mu dali k dispozici. Urfu je moc požehnaní, je to radost z plodnosti bez konce, kterou nám Bůh zaručuje. Urfu je kořen a kompas našeho pohybu v Turecku a na Středním východě.

Urfu stále nosil v srdci, i když byl požádán, aby se přemístil na sever k Černému moři do města Trabzon, aby tam byl farářem u kostela Panny Marie, který před časem založili kapucíni a který měl „provizorního“ kněze tři roky.

200 000 obyvatel, mnoho mešit, jeden kostel, malá katolická komunita čítající 15 osob, o něco větší komunita pravoslavná, roztroušená po celém městě, a ženy přistěhované ze západní Evropy, které jsou často kořisti prostitutek a zneužití, řeka mladých muslimů, kteří navštěvují kostel. „Je zde svět drahý Bohu,“ napsal Don Andrea, jakmile přijel do Trabzonu, o svém „Okně pro Střední východ“, jak později nazval své společenství, které založil, aby „sbíralo v této zemi velké bohatství, které Bůh uložil v této zemi, a aby odsud odesílalo bohatství, které zde dožrálo během staletí. Je to opravdová výměna lidských darů duchovních, kulturních a náboženských, které mohou obohatit obě strany a být protiváhou výměny nenávisť, hrozeb a války, která je příliš často na obzoru.“ To byl vždy jeho zájem: „Otevřít okno a dovolit výměnu darů mezi křesťany Východu a Západu, objevit tok mízy, která sjednocuje hebrejské kořeny a křesťanský kmen, dodat od-

vahy k upřímnému dialogu mezi dědictvím křesťanským a muslimským, k svědectví života a citění. Především skrze modlitbu, prohlubování Písma svatého, Eucharistie, bratrství, přátelství v naslouchání, vzájemném přijímání, dialogu a prostotě, skrze upřímné svědectví vlastní víry a vlastního života.“

Před dvěma roky o Vánocích se začal zabývat prostitutkami a jeho touhou bylo pro ně něco v Trabzonu udělat. „Když jsme poprvé šli kolem hostince, kde dobře známe tamní dívky, převážně arménské křesťanky, pozvaly nás dovnitř na čaj. Byla se mnou sestra Marie s křížem na krku. Řekla jsem, že je to mniška. Mluvili jsme o jejích klášteřích, o obtížném životě v této zemi. Několik dnů nato, když jsme za stálé modlitby šli hlavní ulicí stejné čtvrti, jedna žena, která zvala své klienty do boční ulice, když spatřila na hrudi sestry Marie kříž, šla nám s otevřenou náručí naproti. Políbila kříž a ruku sestry, požehnala se, objala ji a něco od ní žádala. Přišel k nám pasák poněkud rozhněvaný. Řekla jsem mu, že žena je křesťanka a my také. Místní podniky jsou plné žen, často velice mladých. Co dělat? Každý den prosím Pána, aby nám otevřel bránu a některá z nich změnila život a pomohla těm dalším, aby se dotkl srdce některého pasáka, aby začal s námi spolupracovat.“

Věděla jsem od biskupa, že před časem byl P. Andrea v Gruzii a hledal kontakty s místní církví a pomoc pro tyto ženy. Jedna stopa po pachatelích vraždy vede k domněnce, že za zločinem je mafie zabývající se obchodem s křesťanskými prostitutkami z bývalého Sovětského svazu.

Jiná stopa naznačuje politicko-náboženskou provokaci, která by měla vyvolat konflikt mezi is-

lámským a křesťanským náboženstvím, konflikt, který v Turecku panuje, ale dráždí i ostatní islámské státy v souvislosti v dánskými karikaturami.

Během naší měsíční duchovní obnovy se mluvilo o Kříži a P. Andrea neváhal říct: „Často se ptám, proč jsem tady, a tu mi přichází na mysl věta sv. Jana: »Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.« Jsem zde a bydlím uprostřed tohoto národa, abych dovolil Ježíši, aby to udělal, a nabízím mu své tělo. Na Středním východě se Satan vzteká a ničí paměť toho, co zde má původ, a s tím i věrnost těmto hodnotám. Střední východ musí být znovu zabydlen tak, jak byl včera zabydlen Ježíšem: v dlouhém mlčení, pokore a prostotě života, skutky víry, zázraky lásky, bezbrannou průzračností svědectví, vědomým darem života.“ Pak udělal dlouhou přestávku. Posunul si brýle a nechal je viset na krku a s ještě větší vážností a klidem pokračoval, jako by mluvil jen pro sebe: „Nakonec docházím k přesvědčení, že nejsou dvě cesty: je jen ta, která vede temnotou, která vede k životu a má trpkou příchuť smrti. Stáváme se schopní spásy jen tak, že obětujeme své tělo. Zlo světa je možno odstranit a bolest sdílet jen tak, že je absorbujeme ve svém těle až do dna, jak to udělal Ježíš.“ V šale nastalo hluboké ticho.

Ani slovo víc ani méně. Pak se podíval na hodinky. Rychle vstal, omluvil se, vzal svůj malý kufřík a vyšel z místnosti. Nechtěl riskovat, že zmešká letadlo, aby se mohl vrátit do svého Trabzonu.

Poklekl ve svém kostele k děkuvzdání a jeho srdce provrtala kulka.

*Podle Asia News
přeložil -lš*

Kalvárie jako odměna

Ježíšovo Horské kázání a blahoslavenství jsou v takovém protikladu ke všemu, co svět miluje a co je mu drahé, že svět chce ukřižovat každého, kdo se pokouší žít podle jeho požadavků. Protože Ježíš sám žil tímto způsobem, musel zemřít. Kalvárie byla odměna, kterou dostal za Horské kázání. Ve světě platí jenom prostřednost. Ale všichni ti, kteří bílé nazývají bílé a černé černé, jsou obviněni, že jsou nesnesitelní. Žít mohou jen bezbarví.

Jen ať přijde Ježíš hlásat: *Blahoslavení chudí v duchu* na tento svět, který věří v prvenství v hospodářství. Ať zkouší vystupovat na tržištích, kde se jednotlivci obohacují kolektivním ziskem a kde lidé žijí jen pro své osobní výhody, a uvidí, co se stane: bude tak chudý, že nenajde místo, kam by hlavu složil. Přijde den, kdy zemře, aniž by měl cokoli, co má hospodářskou cenu. Ve své poslední hodině bude tak zbaven všeho svého, že z něho strhají i jeho vlastní šat, a musí být pohřben v cizím hrobě, tak jak se narodil ve stáji.

Ať zkouší přijít na svět, kde se myšlenka na hřích pokládá za směšnou pitominku a myšlenka na odčinění hříchu se hodnotí jako komplex viny. Ať hlásá: *Blahoslavení, kteří truchlí*: zavážou mu oči a vysmějí se mu, že je blázen. Vrhnu se na jeho tělo a budou ho bičovat tak dlouho, až bude možno sečíst všechny jeho kosti. Korunují jeho hlavu trním, až bude ronit nikoliv slané, ale krvavé slzy. Budou se bavit slabostí toho, který nepokládá za důstojné, aby sestoupil z kříže.

Ať se odváží přijít na svět, který hlásá evangelium násilí! Dej mu vystoupit proti těm, kteří nám předpisují, abychom nenáviděli své nepřátele, a křesťanské ctnosti pokládají za zženštilost. Ať hlásá v tomto světě: *Blahoslavení tiší*. Jednoho dne pocítí pouta nelidskosti na vlastní kůži. Při výslechu ho jeden posměváček udeří pěstí do tváře. Bude se moci přesvědčit, jak někteří vezmou do rukou kladivo. Posekají trávu na Kalvárii a pak ho přibijí na kříž, aby vystavili zkoušce trpělivosti a mírnosti to-

ho, který bude muset snést i to nejstrašnější, aby to vychutnal až do úplného vyčerpání, a pak ať si to klidně promění v lásku!

Jen ať si přijde na svět, který popírá absolutní pravdu a tvrdí, že právo a bezpráví je jen věc názoru, o kterém je možno diskutovat, a že musíme být velkodušní v rozlišování, co je ctnost a co je neřest. Jen ať zkouší hlásat: *Blahoslavení, kteří lační a žízní po spravedlnosti*, po svatosti, po absolutnu, po pravdě, a oni ho vystaví velkodušnosti lůzy, aby volila mezi ním a Barabášem. Ukřížují ho mezi zločinci a pokouší se přesvědčit svět, že není žádný rozdíl mezi Bohem a skupinou zlodějů, kteří mu dělají společníky ve smrti.

Jen ať si přijde na svět, který říká: „Můj bližní může jít klidně k čertu!“, na svět, který se holdbá zásadou: „Moje vůle je nejvyšší zákon a dobré je to, co pokládám za dobré!“ a „Na druhé musím zapomenout, abych mohl myslet jen na sebe!“ a ať tu zkouší hlásat: *Blahoslavení milosrdní*. Hned se přesvědčí, že tu nenajde žádné slitování. Naopak. Prora-

zí mu v těle pět ran, kterými vyteče všechna jeho krev. Dají mu na trtíně až k ústům ocet, aby si uhasil svou žízeň. Budou dokonce tak nemilosrdní, že i po smrti probodnou jeho srdce.

Jen ať zkouší přijít na svět, který v člověku nechce vidět nic jiného než pohlavní bytost, do světa, který pokládá čistotu za citový chlad, panenství za úhor, na kterém leží ladem pohlavní síla, zdrženlivost za úchytku, věrné manželské soužití muže a ženy za nudu a který zastává pojetí, že manželství je tak trvalé jako dech lásky, že ne všechno je spojené, co Bůh spojil, a ne všechno je zpečetěné, co Bůh zpečetil. Jen ať řekne světu: *Blahoslavení, kdo mají čisté srdce*, a uvidí sám sebe nahého na kříži jako podívanou pro lidi i pro anděly, jako poslední divoké, šílené potvrzení, že čistota je abnormální, pa-

nenství neurotické a tělesná neřest naopak správná.

Jen ať přijde na svět, který věří, že ten, kdo si ho chce dobýt, musí být schopen každé zvolené šikany a dvojznačnosti a musí vypouštět holubice míru obtěžkané bombami, a ať tomu světu poví: *Blahoslavení strůjci pokoje*, a uvidí, jak je obklíčen lidmi, kteří se pustili do nejběsilejší války, války proti Božímu Synu, lidmi, kteří provádějí své násilí i trtínou a houbou, kteří pak postaví stráž k jeho hrobu, aby bitvu, kterou prohrál, jednoho dne znovu nevyhrál.

Jen ať přijde na svět, který věří, že všechno v našem životě je jen vnější dojem, lesk a zdání, profit a obliba u mas, a ať na tomto světě hlásá: *Blahoslavení jste, když vás budou lidé nenávidět, pronásledovat a tupit*. Pak se přesvědčí, že nemá mezi lidmi tohoto světa jediného přítelíčka, že bude vyvržen ven z města na návrší, obklopen lůzou, která se bude s radostným pokřikem kochat jeho smrtí a jeho rudými ranami.

Obejmout kříž

Blahoslavenství není možno brát sama o sobě. To nejsou ideály. To jsou tvrdé věci a skutečnosti neoddelitelné od kříže na Kalvárii. To, co zde Ježíš učí, je ukřižování vlastního já: milovat ty, kteří nás nenávidí; vyloupnout si oko a utnout ruku, abychom nezhrěšili; zachovat si čisté srdce, když vášně křičí po ukojení; odpouštět těm, kteří žádají naši smrt; přemáhat zlo dobrem; žehnat těm, kteří nás proklínají; nemluvit o svobodě, dokud ve svém srdci neneseme spravedlnost, pravdu a lásku k Bohu jako předpoklady svobody; žít ve světě a zachovat se neposkvrnění od tohoto světa; zřící se i některých dovolených radostí a potěšení, abychom více a více křičovali vlastního já a tím způsobem vykonávali rozsudek nad starým člověkem. Všechny ty, kteří naslouchali Ježíšovu kázání o blahoslavenstvích, zve Ježíš, aby se vystavili kříži. Zve je, aby zemřeli

v nižším řádu a našli tak štěstí vyšší úrovně. Zve je, aby pohrdali tím, co svět pokládá za svaté, a aby ctili jako svaté to, co svět pokládá za fantazii. Nebe je blaženost. Ale člověk nemůže prožívat dvojitě nebe. Jedno náhradní zde dole a jedno pravé nahore – to by bylo pro něho příliš. Proto ihned za blahoslavenstvími následuje:

Běda vám, bohatí, už máte své potěšení!

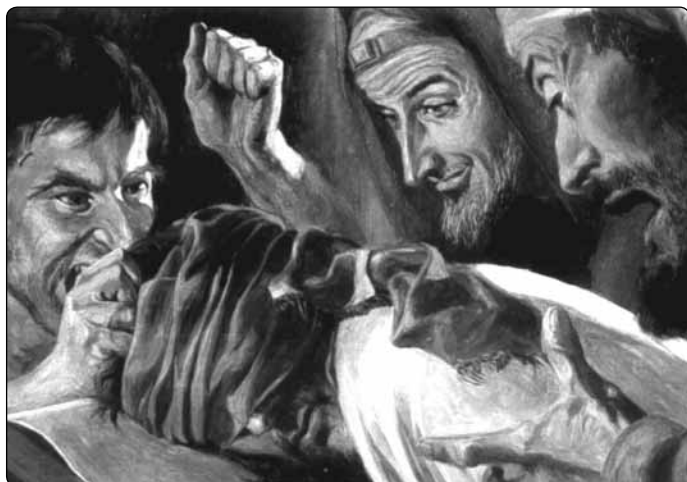
Běda vám, kteří jste nyní sytí: budete hladověět!

Běda vám, kteří se nyní smějete, budete truchlit a naříkat!

Běda vám, když vám všichni lidé líbily, tak to dělali vaši otcové falešným prorokům (Lk 6,24n).

Kříž nemůže být příliš daleko, když Učitel vyhlašuje *Běda* bohatým, sytým, vyhoštěným a záletníkům. Pravda není jen v kázání, které Pán pronesl na hoře. Pravda je v NĚM, v Tom, který Horské kázání žil na Golgotě až do konce. Čtyři *Běda* by zůstala jen etickými proklamacemi, kdyby Ježíš za jim protikladná blahoslavenství nepoložil svůj život: za chudé, za opuštěné, za truchlící. Na hoře blahoslavenství vyzval lidi, aby se přibíli na kříž sebezáporu. Na hoře Kalvárii on sám objal tento kříž. I když stín kříže padl na horu popravy až o tři roky později, zastínil jeho srdce již v onen den, když kázal o tom, **jak se stát šťastným.**

Z EWIG 1/2000 přeložil -ls-

Bolest jako lék proti bolesti

Které bolesti léčí bolest? Především duchovně-duševní bolesti: závist, zlost, nenávisť, zatrpkllost, pocit méněcennosti, urážlivost, žádosťivost, rozervanost, úzkosti.

Jak vypadá terapie bolestí? Vychází z toho, že žárlivost, závist, touha po pomstě nejsou původní city, nýbrž první nebo druhé reakce na obávané zranění. Jsou to únikové nebo náhradní pocity.

Rozhodující krok k terapii bolestí spočívá v tom, nechat bolest na sebe sestoupit a reagovat na ni křesťanským způsobem. To léčitelé neradi slyší, protože takové účinky kříže konkurují jejich náhražkám. Tedy:

Když ti někdo skočí do řeči, zabolí to!

Nechej tu bolest působit, místo abys druhé okřikoval.

Když něco není podle tvého přání, rozzlobí to!

Přijmi to, místo abys druhé terorizoval.

Když se ti něco nepodaří, je to k vzteku!

Přijmi svou nešikovnost, místo abys obviňoval druhé.

Když tě někdo urazí, bolí to!

Nechej to bolet, místo abys oplácel stejnou mincí.

Když, když, když ..., tisíce situací, ve kterých si můžeš položit otázku:

Neměl bych nyní snést trochu bolesti, místo abych...

Modlitba P. Andrea Santora

*Maria, Ženo Jeruzaléma,
kde ses obětovala s Ježíšem u paty kříže,
Maria, Ženo Večeřadla,
kde jsi přijala dech Duchu Svatého,
Maria, Ženo z Efesu,
kam jsi přišla s Janem, svým synem,
který byl poslán Duchem Svatým na misi,
oroduj za nás.*

*Maria, Matko ovčí, které jsou mimo ovčinec,
Matko těch, kteří neznají Tvého Syna,
Matko těch, kteří nevědí, co činí,
oroduj za nás.*

*Maria, Matko duší bez života,
Matko myslí bez světla,
Matko srdcí bez naděje,*

*Matko těch, kteří zabili Tvého Syna,
Matko hříšníků, Matko kajícího lotra,
Matko synů, kteří se nevrátili,
oroduj za nás.*

*Maria, Matko těch, kteří nešli za Tvým Synem,
Matko těch, kteří ho zapřeli,
Matko těch, kteří se obrátili nazpět,
Matko těch, kteří nebyli povoláni,
oroduj za nás.*

*Maria, Matko těch, kteří jdou jako Jan
hledat ztracené Boží děti,
Matko těch, kteří sestupují do pekla,
aby hlásali mrtvým život,
oroduj za nás.*

*Maria, Matko, přijď a žij se mnou,
přijď do domu, kde mne Bůh žádá, abych bydlel,
přijď do země, do které žádá, abych šel,
přijď mezi lidi, které mi poroučí milovat,
přijď do rozdělení, která žádá, abych je uzdravil,
přijď do srdcí, která žádá, abych je navštívil.
Přijď do mého domu a učíš mne matkou.
Přijď, Maria, a dej mi srdce matky,
Maria, Matko všech národů,
oroduj za nás!*

STIGMATIZOVANÝ VIZIONÁŘ V AUSTRÁLII

Katolický farář Finbarr Walsh v Rockinghamu v Austrálii je již 50 let knězem, ale něco takového ještě nezažil. Jeden 50letý farník, otec tří dětí, mívá na ruku a nohu Kristovy rány, které silně bolí, ale během 24 hodin opět zmizí. Farář je přesvědčen, že se nejedná o žádný podvod. Dotyčnému muži se vždy 8. den v měsíci zjevuje Panna Maria, která mu již předala řadu poselství. Místní biskup zatím k tomuto fenoménu nezaujal žádné stanovisko, ale vydal prohlášení, že je o všem informován.

HESLO PAPEŽSKÉ NÁVŠTĚVY

Příprava na papežskou návštěvu v Bavorsku ve dnech 9. – 14. září běží na plné obrátky. Na poradě biskupů byl představen oficiální plakát, který představuje Benedikta XVI. na modrém pozadí spolu s mottem, které zní: „Kdo věří, není nikdy sám.“

Se zveřejněním plakátů se počítá i v okolních zemích – v Česku, Rakousku a Maďarsku.

Světlo ve tmě

**Bude řeč o dívce jménem Benedetta
Biancha Porro (8. 8. 1936 - 23. 1. 1963)**

Již ve věku několika měsíců byla obětí dětské obrny. V 17 letech se přihlásila na lékařskou fakultu milánské univerzity. Narůstající hluchota byla pro ni zdrojem mnoha pokoření, ale pokračuje houževnatě ve studiu. Dostaví se úplná hluchota, úplné ochrnutí a nakonec i slepota. Diagnóza: Recklinghausenova choroba (neurofibromatóza) v pokročilém stádiu. Benedetta rozpozná v této své Kalvárii Boží plán. Ví, že „pro ty, kteří věří, je všechno Boží znamení“. Stává se svým životem a svou korespondencí, kterou udržuje díky spolupráci matky a přátel, hlasatelkou evangelia kříže.

Benedetta Bianchi Porro, pro většinu neznámé a nic neříkající jméno. Víme o ní, že se narodila v Dovadole, záhy onemocněla obrnou a místní kluci se jí vysmívali jako kulhavé ještě dříve, než mohla začít chodit.

Pak se přestěhovala na břeh jezera Garda do malého domu přímo u vody. Měla tam zelené plochy, dřevěnou terasu a bylo to pro ni místo, „kde je cítit svobodu“, jak později řekla.

Ale dlouho se svobodě netěšila, protože musela nosit těsný korzet, a začíná tušit, že nastupuje postupná vleklá, ale nenávratná ztráta sluchu. Učí se poznávat chlad neschopnosti mít spoluúčast a strach, že něčemu neporozumí, a začíná volat o pomoc.

Pomoc se dostaví „od druhých“, kteří trpí podobně jako ona, kteří žijí jako ona, od přátel a především z myšlenky, že musí udělat něco ve prospěch všech. Chce se stát lékařkou, aby žila, bojovala a obětovala se za sebe i za druhé, a hlásí se s odvahou, která hraničí se šílenstvím, na lékařskou fakultu.

Ano, šílenstvím, protože při zkoušce ze základních oborů na konci prvního studijního roku se třese napětím, zda porozumí otázce, kterou jí profesor klade a kterou nemůže slyšet, a vidí s bolestí, jak profesor dává její index stranou a necitelně poznamená: „Hluchého doktora jsem ještě neviděl!“

Ale hluchota je teprve začátek její nemoci. Nosí v sobě Recklinghausenovu chorobu, která dokoná úplné zrušení jejího těla. Oslepne, ztratí senzibilitu a je ochrnutá na celém těle.

Poslechněme si, co odpovídá mladému pacientovi, který píše v časopise *Epoca* o svých bolestech a hledá u někoho pomoc.

Dopis jako odpověď Bible

Sirmione 1963

Milý Natalino, v *Epoca* otiskli Tvůj dopis. Moje matka mi ho přečetla skrze moji ruku. Jsem hluchá a slepá, proto jsou tyto věci pro mě obtížné.

I já mám 26 let jako Ty a jsem již dlouho nemocná. Nemoc vedla u mne k úplné ztrátě tělesných

Benedetta Biancha Porro

sil, právě když jsem mohla korunovat svá dlouhá studijní léta: chtěla jsem v Miláně promovat na lékařku. Již dlouho jsem si stěžovala na hluchotu, ale lékaři mi nejdříve nechtěli věřit. A tak jsem to táhla dále, aniž bych došla víry, a tak jsem se zabořila do svých studií, že jsem je milovala až k zoufalství. Již v 17 letech jsem se dala zapsat na fakultu. Pak nemoc udělala všemu konečnou přítrž, když už jsem byla téměř hotová a měla jsem před sebou jen závěrečnou zkoušku. Můj takřka doktorský klobouk mi posloužil jen k tomu, abych si udělala svou vlastní diagnózu, protože zatím nikdo nepochopil, o co se vlastně jedná.

Ještě před třemi měsíci jsem se mohla těšit alespoň ze světla svého zraku. Nyní je noc.

Benedetta Biancha Porro

Ale nejsem na své Kalvárii zoufalá. Víím, že na konci cesty mě čeká Ježíš.

Nacházela jsem nejdříve v křesle a nyní v lůžku, které je mým trvalým příbytkem, jednu moudrost, která je větší než člověk. Objevila jsem, že Bůh existuje a až do konce časů je láska, věrnost, radost a jistota.

Brzy budu už jen pouhé jméno; ale můj duch ožije v okruhu těch, kteří jsou moji, v okruhu těch, kteří trpí, kteří dále žijí, a nikdy nebudu trpět nadarmo.

A ty, Natalino, nemysli si, že jsi sám. Ne! Sleduj s odevzdaností cestu času, najdeš světlo a pravdu, najdeš cestu, na které je opravdu spravedlnost nikoliv lidská, ale spravedlnost, jakou může dát jedině Bůh.

Moje dny nejsou lehké, jsou tvrdé, ale sladké, protože Ježíš je při mně, sdílí moje utrpení a dává mi útěchu v samotě a světlo v temnotách.

Usmívá se na mne a přijímá mou součinnost. Čao, Natalino, život je krátký, rychle pomine. Všechno je jen krátký chodník, nebezpečný pro toho, kdo chce bezmezně užívat, ale jistý pro toho, kdo se spolu s Ním snaží dospět do vlasti.

Objímám Tě. Tvoje sestra v Kristu

Benedetta

Tento dopis je mistrovské dílo. Je určen všem, které nemoc připoutala na lůžko. Těžko se nám může vést hůř, než když jsme uzavřeni v kotli svého strašného utrpení. Pak získají slova Benedetty plný zvuk.

Jako bychom slyšeli Pavlova slova: *Doplňuji na svém těle, co zbývá do plnosti Kristových utrpení* (Kol 1,24).

Není lehké tak mluvit, když nás bolest pevně svírá ve svém objetí. Ale je to jediné východisko z nouze. Jen tak se mohou vyhnout nesnesitelné skutečnosti, když ji přiloží jako palivové dříví do výhně božské lásky.

Do výhně, která pohybuje hvězdami.

Dar Eucharistie

Do výhně, která daruje život.

Do výhně, která zachraňuje člověka.

Do výhně, která mě činí blaženým.

A pak můžeme zcela vědomě říct, tak jak říká ona: „Pokud jde o mne, vedu život jako vždy a připadá mi tak naplněný..., připadá mi to jako zázrak, za který bych chtěla zpívat píseň chvály, že mi byl dán. ... Někdy si kladu otázku, zda nejsem jeden z tvorů, kterým bylo dáno více, a proto bude o nich více požadováno.“

Jaká odvaha! A dále: „Ve smutku nad svou hluchotou a v nejtemnějších hodinách své osamělosti jsem se celou svou vůlí snažila, abych zůstala vyrovnaná, abych nechala svou bolest rozkvést. A usilovala jsem s pokornou vůlí, abych byla taková, jakou mě Bůh chce mít: zcela, zcela malá, tak jak si skutečně připadám, když se mi podaří v hustých temnotách mých namáhavých dnů spatřit obrovskou velikost.“

Při hledání pravého Boha řekla:

„Dni přecházejí v čekání na Něho, protože miluji ve vzduchu slunce, které už nevidím, ale jehož teplo stále cítím, když vstupuje oknem a hřeje mé ruce, když sestupuje z nebe a oblažuje zemi.“

A když cítila, že konec je blízko:

„Víš, maminko, pro mnohé Benedetta již umřela. Ale mnozí budou na mne myslet. Konec je blízko, maminko, ale nemusíš se nikdy cítit opuštěná. Zanechávám ti zde tolik dětí, na které si musíš zvyknout... Chci ti říct, že jsem už slyšela hlas Ženicha. Jsem v modlitbě pomalá, ale odevzdávám se mu se vším taková, jaká jsem: On, který se ve mně narodil, kéž mě dovede až do konce.“

EWIG 3-4/98

Přeložil -lš-

Za nekonečný dar Eucharistie, který nám Pán odkázal v předvečer svého utrpení a své smrti, nemůžeme mu nikdy dostatečně děkovat. Adorace v Getsemanské zahradě na Zelený čtvrtek je příležitostí poklonit se Vězni lásky našich svatostánků a našich srdcí.

K této příležitosti předkládáme jednu ze sta modliteb věčné adorace, které vyslovila ctihodná Conchita Cabrera de Armida.

Před Hostií

Může vůbec duše vyslovit to, co je proměněná Hostie, co pociťuje, když se na ni dívá, co zakouší, když je jí nablízku, co způsobuje božský kontakt při svatém přijímání?

Kdo se může na Tebe dívat, svatá Hostie, a necítit, jak se mu rozbuší srdce?

Kdo není uchvácen Tvou přítelivostí a Tvým kouzlem?

Kdo před Tvými zhroucenými paprsky necítí Tvé teplo, necítí se znovu oživován Tvým životem?

Kdo by u Tvých nohou nevěřil, nedoufal a nezamiloval se do Tvého nepochopitelného ponížení?

Kdo by mohl o Tobě rozjímat a nelitovat svých hříchů, netoužit horoucně, aby se stal čistý, chudý a poslušný jako Ty?

Kdo v záři Tvého světla nezíská větší jasno a žár?

Kdo nezahoří nebeským ohněm, jen když pomyslí na Tvou nevýstížnou lásku?

Kdo by mohl zůstat chladný, když jen na okamžik rozjímat o Tvé nevýslovné kráse?

Ježíši, poklade mé duše! Beránku, který snímáš hříchy světa! Přibližují se k Tobě a pociťují živou touhu být pokorná, stačí pohled na Tebe, aby mě pohnul

k umrtvování, ke kajicnosti, k úplnému sebezapření v ukřižování spolu s Tebou, můj Pane! Nemohu stát u Tvých nohou, aniž bych zatoužila být jako Ty, hostie, oběť pokořovaná a pohrdaná jako Ty.

Když se mé oči zahledí do Tvých, má bílá posvěcená Hostie, zrudnu studem a musím je sklopit v pokoře srdce.

Někdy stačí, abych se k Tobě přiblížila, Pane, aby se v paprscích Tvého světla, které se rozzáří kolem mé duše, zjevila propast její ubohosti a nicotnosti. Jediný pohled na Tebe mne obohacuje víc než všechny nejdrahocennější poklady, má neposkvřněná Hostie.

Nevím, co všechno obsahuje Hostie na oltáři, ale jedno vím: je to božské sebezničení, Ježíši, mé nebe!

Hvězdo světa, božské Slunce, které dává v duši vyklíčit každé ctnosti, které zaséváš kříže a sklízíš duhy, proč Tě nemohu milovat tak, jak zasluhuješ? To bych musela bych být druhý Bůh, tak jak se milují tři božské Osoby, být stejnou výhní lásky!

Když Tě obdivuji, božská Hostie, mohu se usmívat, i když je srdce zlomené a oči plné slz,

zdá se mi, že i skrze tyto bolestné slzy Tě vidím jako nejkrásnější, nejskvostnější, nejprůzračnější a nejhodnější lásky.

Existuje proud souzvuku, který spojuje naše oběti s posvěcenou Hostií, a duše cítí nezbytnost stát se obětí před Svatou Obětí, být čistou před samotnou Čistotou.

Moje oči Tě odhalují a ve svém hledání poznávají a jsou šťastné. Myslím, že kdyby na světě nebyly posvěcené Hostie, trpěla bych slepotou, protože mojí horoucí, živou a hlubokou touhou je vidět jen Tebe, můj Ježíši. Svatá Hostie, můj duch plesá radostí, když může patřit na Tebe.

Jaké štěstí, když naši jedinou činností je, že Tě můžeme obdivovat!

Nejčistší Hostie, nosím Tě ve svých zorničkách, ale ještě více ve svém srdci. Moje oči sledují mé myšlenky a upírají se na Tebe v monstanci, ve svatostánku, skrze stěny, skrze všechno to, za čím jsi skryta.

Toužím po tom, aby na konci života nepřišlo nic, co by zamlžovalo nebo rušilo tento odlesk Tvého obrazu, aby žádný tvor a žádná věc na světě mi nevymazala Tvou podobu.

Žádám Tě, můj Ježíši, aby i při mé smrti požehnaný obraz svaté částičky zůstal vyryt v mém srdci.

Ježíši, který mi nasloucháš, toužím, aby můj poslední pohled patřil Tobě v Eucharistii, a tak v očekávání té hodiny nechci nikdy oddálit své oči od Hostie a od Tvého Kříže a chci tak následovat Marii v době po Tvém slavném nanebevstoupení. Amen.

Z Conchita de Armida:
Davanti all' altare
přeložil -lš-

V Ježíšově škole (13)

Evangelium podle svatého Marka

NA KATEDŘE KŘÍŽE

Zatčení Ježíše Krista (Mk 14,43-52)

Během Ježíšova zatčení vidíme, jakou sílu mu vlila modlitba. S těmi, kteří ho přišli zajmout, mluví s důstojným klidem. Ví, že skrze hřích lidí, kteří přišli, aby ho zajali, se naplní Otcova vůle, a on dává souhlas, když říká: *Naplnuje se Písmo*. Ježíš se odevzdává i svým nepřátelům. Dosud trpí a naplněný úzkostí kráčí nyní vpřed v pevné naději.

Ale učedníci jeho postoj nesdílejí. Především Jidáš ne, který naplnil svůj skutek zrady a jedná ve skutečnosti z obdobných motivů jako ostatní: „Takový Mesiáš? Ne!“ Na ostatních učednících pak vidíme důsledek skutečnosti, že se během pokusů nemodlili. Jeden vytáhl meč. Touží po násilí. Pak ho všichni opustí a ponoří se do tmy „nevíry“. Snad je udržuje ještě Ježíšovo slovo: *Až vstanu, předejdu vás do Galileje*.

Petr však sleduje Ježíše až na místo soudu. Chce dokázat, že je stále připraven za něho zemřít, ale při první příležitosti tváří v tvář služce, která mu řekne: *I ty jsi z jeho učedníků, zapírá svého Mistra*. Na naléhání ostatních dokonce *přisáhá: Neznám toho člověka, o kterém mluvíte*. Zapírá tak všechno to, co prožil s Ježíšem. Jaká hrůza!

Zapíval kohout. A Petr pochopí: Ježíš měl pravdu, dobře znal jeho slabost a ve své dobrotě ho zvláštním způsobem varoval (14,30.37). Jeho slovo se nyní ozývá v srdci „křivopřísežníka“ a působí blahodárně: Petr se dává do pláče. Je to jeho návrat k Ježíši.

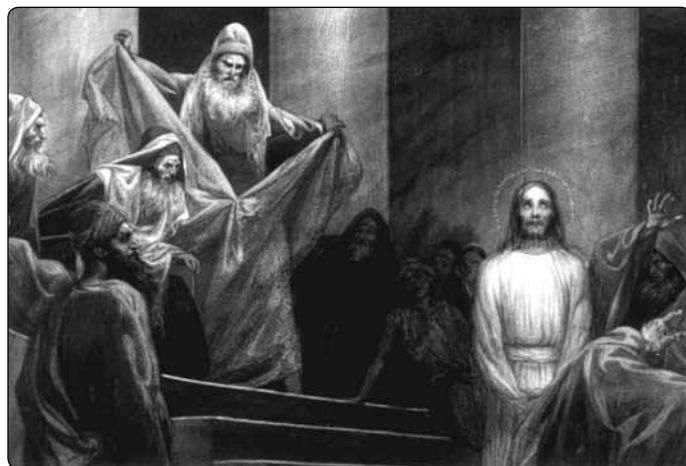
Petrův případ připomíná Marek první křesťanské komunitě, která pak v něm viděla součást jeho apoštolské formace. Petr se naučil, že může důvěřovat jen Ježíši, nikoliv sobě a že jen v síle

Ducha Svatého bude schopen následovat Ježíše až do konce. Některé pády neznamenaají úplnou pohromu, ale mohou posloužit k výchově, jestliže přispějí k sebepoznání a k otevření se Boží milosti a lásce. Pomáhají pak upřít pohled na Ježíše a pochopit, že stojí za to následovat ho až do konce.

Před židovským soudem (Mk 14,53-65)

Velební a celá velerada hledali nějaké svědectví proti Ježíšovi, aby ho mohli odsoudit k smrti, ale nenalezali. Někteří vystoupili s obviněním: *My jsme ho slyšeli, jak říká: - Zbořte tento chrám, udělaný rukama, a ve třech dnech postavím jiný rukama neudělaný*.

Evangelista zdůrazňuje, že Ježíš mlčel. Ježíš je Boží služebník, který dává svůj život za spásu lidí. Mlčí, když ho obviňují, ale promluví, když ho velebněz zapřisáhá, aby vyznal, zda je Kristus, Boží Syn. Ví, že tato jeho

odpověď bude pro něho znamenat ortel smrti. *Ty jsi řekl. Uvidíte Syna člověka, jak sedí po pravici Všemohoucího a jak přichází v nebeských oblacích*. Prohlašuje se tím za nejvyššího Soudce, soudce svých soudců. A oni pochopili, že Ježíš si osobuje nejvyšší autoritu vedle samotného Boha. Pro toho, kdo odmítá uvěřit v Ježíše, je to však rouhání, které zasluhuje smrt.

Ježíš korunován trním (Mk 15,1-20)

Na žádnou žalobu, kterou Židé přednesli proti němu Pilátovi, Ježíš neodpověděl. Přiznal se

jen ke své královské důstojnosti. *Pilát se ho zeptal: - Ty jsi židovský král? On mu odpověděl: - Ty to říkáš*. Když si lůza místo Ježíše vyžádala osvobození Barabáše, vydal Pilát Ježíše, aby byl ukřižován.

Vojáci ho odvedli do dvora a svolali k němu celou četou. Oblékli mu rudý plášť, upletli trnovou korunu a nasadili mu ji, pak ho začali pozdravovat: - Bud' zdrav, židovský králi!

Zahledme se na Ježíše. Jeho tvář je pokryta krví a slizmi rouhačů. Naplňuje tak dílo spásy v nejhlubším pokoření. Když začínal veřejný život, pokořil se v Jordánu jako největší hříšník. Nyní končí jeho život ještě hlubším pokořením. *Vzal na sebe naše nepravosti, je potřen pro naše hříchy (Iz 53,4)*. Je tomu tak, protože sám chtěl. Nepovolal na svou obranu legie andělů. Nechtěl jít k vítězství po krvi druhých.

Ježíš je ukřižován (Mk 15,21-41)

Popis potupné popravky je věcně stručný až strohý. *Když přišli na místo, kterému se říkalo Golgota, to znamená Lebka, dávali mu víno s přimíchanou žlučí, ale on ho nepřijal*.

Ježíš vždy říkal, že chce naplnit Otcovu vůli. Proto chce umřít při plném vědomí až do konce věrný své oběti.

Přibili ho na kříž a rozdělili si jeho šaty. Zároveň s ním ukřižovali dva zločince. Kolemjdoucí se mu vysmívali: Zachraň sám sebe,

Quentin Matsys (1466-1530): Ježíš na křížové cestě, Muzeum starého umění, Lisabon

sestup z kříže. Jiným pomohl, sám sobě pomoci nemůže. I ten nejmenší z křesťanského společenství ví: nemůže, protože nechce.

Ve tři hodiny Ježíš zvolal velikým hlasem: Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?

Dějiny dospěly ke svému vrcholu. Ježíš boří svůj pozemský chrám. Chrámová opona, která znamenala oddělení od Boha, se trhá v půli. Cesta k Otci je otevřena.

Když setník říká: *Tento člověk byl opravdu Boží Syn*, slyšíme v jeho slovech úkon víry křesťanského společenství, které uznává v Ježíši pozdviženém od země definitivní oslavu Boha.

ŠPATNÉ PŘEDSTAVY O SEXUALITĚ

Wolfgang Vreemann (Neunkirchen, SRN) konstatoval, že na základě chybných představ o sexualitě mají mnozí mladí lidé tělesné nebo psychické problémy. Stalo se samozřejmostí, že se přátelství spojuje s pohlavním stykem. To však neodpovídá „návod k použití“, který stanovil Stvořitel.

Podle tohoto lékaře jsou zásady obsažené v Bibli zdravější a prospěšnější než to, co se propaguje v médiích. Podle provedeného šetření 25 % mladých lidí trpí psychosomatickými poruchami, protože se v oblasti sexu řídí soudobými trendy. Každý druhý dospívající uvádí, že ho sexuální styk neuspokojuje. Dochází k četným případům deprese. Mezi mládeží ve věku 15–25 let je sebevražda nejčastější příčinou úmrtí. 80 % mladých lidí relativně často mění své partnery, ačkoliv touží po dlouhodobém přátelství.

Přátelství potřebuje čas ke zrání. Proto je nejzdravější počkat se sexuálním stykem až po svatbě. Mnozí se dívají na přátelství jen jako na prostředek vlastního uspokojení. Jestliže se na druhého díváme jen jako na pomůcku k spokojení, aby mě svou krásou a sexuální potenci, svými penězi a pod. uspokojil, pak jakmile některá funkce z nějakého důvodu nefunguje, stává se pro mě odbytou záležitostí.

KROK VPŘED, DVA KROKY ZPĚT

Biskup Joseph Zen z Hongkongu, který byl jmenován kardinálem, se zúčastnil „Setkání světové církve“ v Aušpurku, které pořádala „Kirche in Not“. Charakterizoval situaci katolíků v Číně slovy: Krok vpřed, dva kroky zpět. Je možné, že náboženství se bude v Číně jednou respektovat, ale k tomu je asi ještě dlouhá cesta. Čínskou

MODLEME SE

Ježíši, nyní skutečně vím, že mě miluješ a udělal jsi všechno, abys mě zachránil. Dovol mi, abych patřil na Tebe, korunovaného trním a ukřižovaného. Ty jsi můj Král, Ty jsi ten, který svrchovaně vládne své Církvi. Nekraluješ jako mocní tohoto světa, ale dáváš svou autoritu do služeb všech, abys je osvobodil od hříchu a smířil s Otcem. Ty jsi pravý vůdce mého života. Dej mi milost, abych to říkal nejen slovy, ale celým svým životem. Amen.

(Dokončení)

Z Maria Ausiliatrice 10/2003 přeložil -ls-

vládu velice pobouřilo blahorečení 120 čínských mučedníků. Dala to katolíkům velmi pocítit. Postavení podzemní církve se prakticky nemění. Stále jsou kněží a biskupové ve vězení, které trvá někdy rok, někdy dva. Oficiální církev je pod silnou státní kontrolou. Má však snahu o sblížení se Svätým stolcem. Komunistická strana vyčítá církvi, že je agentem západních mocností. Papež má dobrou pozici a zdá se, že ho čínská vláda respektuje, a to by mohlo přispět k normalizaci vztahů.

ŽALOBA PROTI AUTOROVI A NAKLADATELI KNIHY ŠIFRA MISTRA LEONARDA

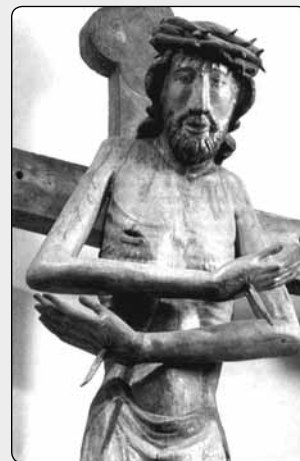
Dva autoři Michael Baigent a Richard Leigh podali žalobu na autora a nakladatele knihy Šifra Mistra Leonarda. Požadují odškodné 15 milionů €, protože byly zneužity náměty z jejich knihy „Svatý Grál jeho dědictví“. Eventuální odsouzení by mohlo zdržet zfilmování románu, které má mít premiéru v květnu na festivalu v Cannes.

ZA PRÁVO NA DOMÁCÍ ŠKOLU

Křesťanští rodiče z Hamburku se chtějí odvolat k Evropskému soudnímu dvoru pro lidská práva, aby zde prosadili své právo na domácí vyučování svých dětí. Odvolávají se přitom na jiné evropské země, jako Dánsko, Finsko, Rakousko a Švýcarsko, kde je dovoleno vyučovat své děti doma.

Rodiče šesti dětí byli v Hamburku odsouzeni k pokutě 840 €, protože neposílali své školou povinné děti do školy, nýbrž je vyučovali sami doma. Rodiče zdůvodňují domácí vyučování snahou uchránit své děti škodlivých vlivů, které konstatovali i na speciálních školách křesťanského vyznání.

Kath-net

ROZMLUVA S UKŘIŽOVANÝM

Ježíši, ty se mnou mluvíš jako s dobrým přítelem. Tichá slova jsou často ta nejvíce strhující slova.

Vidím tě zsinalého, všechno ti vzali, tvůj oděv i tvou důstojnost.

Nechtěl sis ponechat vůbec nic.

Jediné tvé spolehnutí ve tvé opuštěnosti je jen Bůh, tvůj Otec.

Vidím hřeby.

Přibili tě za tvé poselství,

za tvou důvěru,

za tvou bezmeznou lásku.

Vydržel jsi zkoušku hřebů.

Vidím trnovou korunu.

Neseš ji jako bláznovský čepec, protože je nutné být bláznivý Bůh, abys tak mnoho miloval.

A vidím tvoje srdce,

otevřenou krvácející ránu v srdci.

Otevřel tě.

A tak jsi sám otevřen k člověku, i ke mně.

Daruješ mi své srdce,

svou překypující bratrskou lásku.

Vidím tvoje ubohé ruce.

Vidím, že někoho objímáš.

Jsem to já? Jednou jsi slíbil:

„Až budu pozdvižen od země,

přitáhnu všechny k sobě.“

Ty obdivuhodný Človče!

Ty lidský Bože! Ty nevýslovné Slovo!

Ty mluvíš i mlčky tak mnoho,

vlastně všechno,

slova, která slyším teprve tehdy,

když jsem zcela tichý.

Rozumím ti správně,

Bratře na kříži, že bys mi chtěl říct:

Miluji tě. Objímám tě.

Táhnu tě pevně na svou stranu, na své srdce.

U mě jsi skrytý a navždy pozdvižený.

Můj Pane, co ti mám odpovědět?

Vezmi moje slova i beze slov.

Před tebou všechna slova selhávají,

ty jediné věčné Slovo.

Theo Schmidkonz TJ

(Obrázek nahoře: Ukřižovaný;

Neumünsterkirche, Würzburg, 14. stol.)

Výzvy fatimského poselství (51)

20.

VÝZVA K ÚPLNÉMU ZASVĚCENÍ SE BOHU

Osmnáctá výzva poselství

Zjevení Panny Marie Karmelské má podle mého mínění význam úplného zasvěcení se Bohu. Tím, že se ukázala oděná do řeholního roucha, chtěla znázornit všechna ostatní roucha, kterými se osoby úplně zasvěcené Bohu odlišují od prostých světských křesťanů.

Tato roucha jsou znamením zasvěcení, ochranou křesťanské slušnosti a skromnosti, obranou zasvěcené osoby. Jsou pro zasvěcené osoby tím, čím je uniforma pro vojáky a výložky pro důstojníky: odlišují je, ukazují jim, co jsou a jaké místo zaujímají, a také je zavazují k chování hodnému jejich stavu. Proto opustit řeholní roucho znamená degradovat se; znamená splynout s těmi, kdo nebyli povoláni a vybráni k něčemu vyššímu; znamená zbavit se znaku, který je odlišuje a povyšuje; znamená sestoupit na nižší úroveň, aby člověk mohl žít jako ti, kdo nejsou na takové výši.

Lidé, kteří jednoho dne uposlechli Božího hlasu a rozhodli se následovat jeho povolání k životu úplného zasvěcení, se pozdvihli na vyšší úroveň, která je odlišuje od běžných bratří a sester. A toto odlišení se má projevit uvnitř před Božíma očima a odrážet se navenek před očima bližních. Je to svědectví, které máme vydávat o Kristově přítomnosti v nás, a to podle stavu, který přijímáme, a místa, jež zaujímáme.

Ježíš Kristus věděl, že bude kritizován za to, že jí a hovoří s celníky a hříšníky, ale proto se neskrýval; snášel a podstoupil kritiku, aby splnil poslání, které mu Otec svěřil, a ukázal, kdo je. Máme jeho příklad,

známe jeho slova: „*Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě! Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mě a pro evangelium ztratí, zachrání ho. Vždyť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Kdo by se však styděl za mě a za má slova před tímto (...) pokolením, za toho se bude stydět také Syn člověka“ (Mk 8,34-38). A na jiném místě nám říká: „*Vy jste sůl země. Jestliže však sůl ztratí chuť, čím bude osolena? K ničemu se už nehodí, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. Vy jste světlo světa. (...) Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích“ (Mt 5,13-16).**

Proto nás Kristus povolal a vyvolil: abychom ho následovali a zříkali se sebe samých a všech pozemských věcí; abychom vydávali svědectví Kristu, vyznávali ho do všech končin světa, hlásali a učili jeho nauku slovem i příkladem; abychom pro lidi byli světlem takovým způsobem, že v nás uvidí Kristův obraz.

Mysleme na tato Ježíšova slova: „*Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a určil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek a váš užitek aby byl trvalý“ (Jan 15,16). Jsme vyvoleni, abychom přinášeli užitek a náš užitek aby byl trvalý: je to vytrvalost ve věrnosti daru, který jsme přijali od Boha, a našemu slibu přijmout tento dar.*

V evangeliu Ježíš všem, ale především vyvoleným duším říká: „*Vejděte těsnou branou. Neboť prostorná je brána a široká cesta, která vede k záhubě, a mnoho je těch, kdo tamtudý vcházejí. Jak těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo je těch, kdo ji najdou!“ (Mt 7,13-14). Je málo těch – říká Pán –, kdo krácejí po úzké*

cestě, která vede k životu, a je mnoho těch, kdo jdou po široké cestě, která vede k záhubě. Jestliže chceme jít po širokých cestách, po cestách přehnané svobody, která odmítá spravedlivé podřízení se představenému v praktikování ctnosti poslušnosti, zabloudíme, protože nás povolal k následování Ježíš Kristus a on byl *poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži*, jak říká svatý apoštol Pavel (Flp 2,8).

Božský Mistr řekl těm, které si vybral, aby šli v jeho jménu evangelizovat národy: „*Kdo poslouchá vás, poslouchá mne, kdo pohrdá vámi, pohrdá mnou; kdo však pohrdá mnou, pohrdá tím, který mě poslal“ (Lk 10,16). To, co nám Pán říká, vyžaduje ctnost víry. Všichni, ale především zasvěcené osoby mají zapotřebí žít z víry: z té víry, která vidí Boha v bližním, v představeném a v událostech; z té víry, která nám zaručuje, že představený zastupuje Boha a že plníme Boží vůli, když ho posloucháme. Vynikající příklad takové poslušnosti nám dal Ježíš Kristus, když řekl: „*A ten, který mě poslal, je se mnou. Nenechal mě samotného, protože já stále konám to, co se mu líbí“ (Jan 8,29). Každá zasvěcená osoba přijala a také slíbila, že bude následovat Spasitele a stále konat to, co se líbí nebeskému Otci, neboli Boží vůli projevovou skrze ty, kteří nám ho představují.**

Zřeknutí se vlastní vůle, abychom stále konali vůli Boží, je naším celopalem, jímž se sjednocujeme s Kristovým utrpením k dobru jeho mystického Těla a utvrzujeme se jako údy tohoto Těla. Jeho součástí začínáme být svátostí křtu, ale k tomu, abychom v něm vytrvali, musíme být živými údy, které dávají a nechávají vzrůstat život, pamětliví Ježíšových slov: „*Každou ratolest na mně, která nenese ovoce, (Otec) odřezává“*

(Jan 15,2). Zřeknutí se vlastní vůle, abychom následovali Boží vůli, z nás činí ratolesti na jeho kmenu, údy jeho Těla a jeho příbuzné: „*Každý, kdo plní vůli Boží, to je můj bratr i sestra i matka“ (Mk 3,35). Je to skrze jednotu naší vůle s jeho vůlí, že jsme Boží rodinou.*

Je to víra, která má řídit naše kroky po této cestě zřeknutí se sebe samých a vést nás k přijetí dalších požadavků, které nám Ježíš Kristus ve svém vyvolení, jímž si nás ráčil vybrat, předkládá k splnění: „*Když někdo přichází ke mně a nemá v nenávisti svého otce, svou matku, ženu, děti, bratry a sestry – ano i sám sebe –, nemůže být mým učedníkem. kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem. (...) Tak ani žádný z vás, kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem. Sůl je jistě dobrá věc. Jestliže však sůl ztratí slanou chuť, čím zas nabude slanosti? Nehodí se ani do země, ani do hnoje; vyhodí se ven. Kdo má uši k slyšení, slyš“ (Lk 14,26-27.33-35).*

To, co nám zde Ježíš Kristus říká, neznamená, že Bůh chce, abychom nenáviděli své příbuzné a pohrdali jimi; to nemůže mít tento význam, neboť na jiných místech nám přikazuje, abychom je milovali. To, co vyžaduje od zasvěcených osob, je, aby mu obětovaly útěchu ze svého spoluzítí s nimi, aby se vzdaly pozemských dober, aby se podle svých osobních podmínek vzdaly toho, mít manželku či manžela a děti, neboť ti, co je mají, je nemohou nenávidět a opustit. A... nejsou-li takoví – říká Pán – *nemohou být mými učedníky!* Nuže, jestliže nemohou být jeho učedníky, jak mohou být jeho kněžími a učiteli jeho lidu? Anebo osobami zcela zasvěcenými jeho lásce a jeho službě?

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

a nekrutější smrti, přičemž museli vynaložit značné úsilí a velkou podlézavost, aby k tomuto odsouzení přiměli římského místodržícího, který o nevině obviněného projevoval více zájmu než jeho vlastní soukmenovci.

Odkud se bere v člověku tato zarputilost, která ho žene nejen k tomu, aby se zbavil svého protivníka, ale aby se ho zbavil způsobem, který mu způsobí co nejvíce utrpení a ponížení? Máme tu co do činění se zcela zjevnou zvráceností, která hledá své uspokojení v radosti ze zla a bolesti způsobené druhému. Takový sklon je v úplném protikladu k obrazu, pro jaký Bůh stvořil člověka. Jedná se tedy o nejmýrnější projev pokřivení, jaké v lidské přirozenosti může způsobit hřích. Tvor stvořený k obrazu Boha, který je láska, se mění v tvora podle obrazu ďábla, který je nenávist, zloba a zášť a pro kterého potěšení ze způsobeného zla je tou jedinou „radostí“, které je schopen a která je hlavním motorem veškerého jeho působení.

Ďábel se chce ve všem vyrovnat Bohu. Tak jako Bůh má své vyvolené, kteří jsou obzvláštním nástrojem jeho lásky a jeho milosti, tak i ďábel má své věrné, kteří vynikají v tom, jak ho následují v zášti, nenávistné zlobě, jak se mu podobají a jak věrně mu slouží. Tyto své oddané služebníky zapojil do díla zkázy. Janovo evangelium, které někdy připomíná takřka magnetofonový zápis Ježíšových slov, potvrzuje ďábelský původ oné nenávisti a zášti farizeů a zákoníků zcela jednoznačně. Ježíš řekl svým protivníkům s udivující otevřeností: „Váš otec je ďábel, on je vrah od začátku a vy chcete dělat, co váš otec žádá. Děláte, co jste slyšeli od vašeho otce: chcete mě zabít.“ Evangelium opakovaně potvrzuje, že rovněž Jidášův zločin byl plodem přímého ďáblova vnuknutí.

Nenávist Satana vůči Božímu Synu je zcela pochopitelná. Za tři léta Ježíšova veřejného působení doznal ďábel nesmírné ztráty. Porážka, kterou utrpěl už při svém prvním setkání s Ježíšem na poušti, byla předznamenáním pohromy, kterou mu Nazaretský chystal. Jak zaznamenali evangelisté, hned na samém začátku svého působení vyhnal Pán mnoho zlých duchů a další nespočetné exorcismy následovaly. Ale ještě větším ohrožením bylo pro odvěkého vraha a otce lži, že Ježíš nemilosrdně odhalil před světem jeho pravou tvář a ukázal lidem jedinou cestu k pravému štěstí. Ďábel měl tedy všechny důvody, aby tohoto svého protivníka za každou cenu odstranil z cesty. K tomu ovšem potřeboval zvláště ochotné pomocníky a ty si také našel a vychoval.

Mohlo by se zdát, že celá velkopáteční tragédie proběhla přesně podle jeho režie. Jeho věrní vyvinuli přímo horečnou aktivitu a skutečně se jim podařilo dosáhnout svého cíle. Ve srovnání s nimi pronásledovaná oběť neklade nejmenší odpor. Golgotské drama však ve skutečnosti probíhalo podle zcela jiné režie, o které Satan neměl tušení. To, co se vnějšímu pozorovateli jevílo jako pasivita a bezmocnost Ježíše z Nazareta, židovského krále, byla ve skutečnosti vítězná aktivita nejvyššího stupně. Satanovo zdánlivé definitivní vítězství vyznělo naopak jako jeho nejpotupnější porážka.

To, co řekl Ježíš ve své prosbě o svých katanech, že „nevědí, co činí“, platilo ve skutečnosti o všech na Kalvárii přítomných. Nikdo z nich nevěděl, čeho se to účastní, ať už jako spoluaktér nebo jako divák, s výjimkou jediné osoby – Ježíšovy Matky Marie. Ta jediná ze všech jako nejnevinější a předvykoupená Spoluvykupitelka se plně, uvědoměle a nejvyšší aktivně spolupodílela na oné skryté, a přece tak mocné Boží dramaturgii, ke které byla povolána již na počátku lidských dějin. Maria byla jedinou z Izraele, která věděla, že se tu naplňuje Písmo a Proroci, a zachraňovala čest vyvoleného národa, který tak žalostně a tragicky zaspal hodinu svého navštívení. Když ani znalci Písma neměli tušení, co svým horečným úsilím na likvidaci „rouhače“ naplňují, kdo vůbec mohl mít představu o tom, co se ve skutečnosti děje? Boží skutky jsou víc než nevyzpytatelné. A tak dokonce i ti, kteří se vši svou silou a všemi svými

schopnostmi postaví proti Bohu, nezmohou se na víc, než že ke své záhubě slouží k naplnění toho, co je od věčnosti jeho plánem. Bůh nikdy neprohrává, a proto neprohrává nikdo, kdo drží věrně s ním. Bůh věrně splní to, co slíbil ústy proroků, i když to neodpovídá našim představám.

Máme slíbeno od Pána, že svět nás bude nenávidět a pronásledovat tak, jak nenáviděl a pronásledoval jeho. Ale to, co se stalo na první Velký pátek, je pro nás největší zdroj naší útěchy, radosti a síly. Nepřátelský svět, to stále jsou jen ti, kteří se dali ďáblu k dispozici, aby jejich prostřednictvím mohl uskutečňovat své záměry. Jestliže přítom s Božími dětmi dělají totéž, co udělali s Božím Synem, aniž to tuší, chystají jeho slavné vítězství a svou porážku. Čím více se přítom zdá, že už dosahují svého cíle, tím více přibližují příchod Kristovy slávy. Úměrně k přívalu zla a hříchů přibývá i krve mučedníků, která se spojuje s krví neposkvrněného Beránka, prolitou za spásu světa.

Co tedy Bůh očekává od nás? Aby naše smýšlení, řeč i jednání bylo důstojné Toho, do něhož jsme byli při křtu svatém vtěleni. Náš Pán od nás nečeká, že tasíme meč jako Petr. Máme-li tasit meč, pak je to jen dvojsečný meč jeho slova a jeho pravdy, kterou musíme hlásat tak jako On, vhod i nevhod. Nijak Boží věci neposloužíme, když se budeme snažit s Božími nepřáteli za každou cenu dobře vycházet a zamlčíme a zabalíme před nimi skutečnou pravdu, abychom je neprovokovali. To jen falešní proroci dosáhli toho, že se těšili všeobecné úctě a chvále. Pán však nazýval zlé skutky a hříšný stav Božích nepřátel zcela nepokrytě pravým jménem, upřel jim i titul, na kterém si tak zakládali, že jejich otcem je Abrahám. Řekl jim, kdo je jejich pravý otec, i když mu bylo jasné, že tím podepisuje svůj ortel. Taková „tvrdość“ slova není projevem tvrdosti srdce, nýbrž vychází ze stejné nekonečné lásky jako Ježíšovo vytrvalé úsilí „být služebníkem všech“. To je druhá fronta, na které poráží ďábla. Je příznačné, že dnes přibývá mučedníků, kteří zaplatili životem právě za to, že tím nebo oním způsobem sloužili těm nejobožejším. Zárukou útěchy je nám jeho a naše společná Matka. Ani ve chvíli, kdy ho Otec opustil, ona ho neopustila. Ona je Božím trumfem, proti kterému Satan neměl a nikdy nebude mít nejmenší vyhlídku. Její klín je vždy připraven přijmout její zmučené děti, aby je odevzdala Otci k oslavení.

-red-

KONFERENCE O KŘÍŽOVÝCH VÝPRAVÁCH

Na papežské univerzitě Regina Apostolorum se 18. a 19. března konala konference o křížových výpravách. Podala kruciády převážně jako obranná opatření, jejichž cílem bylo znovuzískání Svaté země pro křesťanství. Italský historik Roberto De Mattei řekl, že křížové výpravy byly „odpovědí na muslimskou invazi do křesťanských zemí a ničení svatých míst“, a poukázal konkrétně na zničení Chrámu Božího hrobu muslimskými vojáky v roce 1009.

Americký publicista Robert Spencer zpochybil pojetí kruciád jako „nevyprovokovaných útoků Evropy na islámský svět“. Citoval papeže Urbana II., který chápal křížovou výpravu jako obrannou akci, na kterou je nejvyšší čas, protože bez takové akce „budou věřící v Boha stále více atakováni“ Turky a dalšími muslimskými armádami. „Jak jste slyšeli, Turci a Arabové na ně útočí a dobyli území řeckého císařství až k břehům Středozemního moře a Hellespontu, jemuž se říká Rameno svatého Jiří,“ řekl papež Urban roku 1095 v Clermontu. „Zabírají další a další křesťanské země... Zabíjeli a zajali mnohé a zničili kostely a zdevastovali císařství. Jestliže jim dovolíte pokračovat, ... bude útoků na věřící v Boha přibývat.“ „A měl pravdu,“ pokračoval Spencer. Džihád od 7. století až do jeho doby dobyl a islamizoval polovinu křesťanského území. Až do křížových výprav se křesťané nebránili. Když muslimové v roce 638 dobyli Jeruzalém, byli křesťané obíráni o majetek, křížováni, masakrováni, kostely byly ničeny, děti nesměly být učeny víře a docházelo k nuceným konverzím, pokračoval Spencer. Kruťosti, jichž se po dobytí Jeruzaléma dopustili křesťané, odpovídaly tehdejšími vojenskými standardům.

Profesor církevních dějin Jonathan Riley-Smith polemizoval s pojetím kruciád ve filmu „Království nebeské“ a označil je za „naprostý nesmysl“. Režiséra Scotta obvinil z podporování muslimského fundamentalismu a propagace „bin-ládinovské verze historie“. Lidé, kteří se omlouvají za křížové výpravy, řekl Riley-Smith, „neznají své vlastní dějiny“.

„Lidé Západu by se nad kruciádami neměli pohoršovat,“ uzavřel Robert Spencer. „Je čas si říci dost a učit naše děti, aby byly hrdé na svou minulost. Měly by vědět, že mají kulturu a dějiny, za něž musejí být vděčné.“

WND - Res Claritatis

NOVÝ ČASOPIS O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

Od tohoto roku otcové pallotini ze Staré Boleslavi začínají vydávat v Čechách a na Moravě nový náboženský časopis **Apoštol Božího milosrdenství**.

Časopis bude vycházet čtyřikrát ročně. První číslo by mělo být slavnostně uvedeno ve Staré Boleslavi o první neděli po Velikonocích. Tento den, letos 23. dubna 2006, se v Církvi slaví svátek Božího milosrdenství. Jan Pavel II. zemřel před rokem v předvečer tohoto svátku. Jedná se o barevný 32stránkový časopis, který bude přinášet články o Božím milosrdenství a také informovat o poselství, která dostala svatá Faustyna Kowalská.

„Nechceme však psát v tomto časopise jen o sestře Faustyně a ukazovat úctu k Božím milosrdenství pouze na základě jejich zjevení, ale chceme především připomenout všem, že Bůh je milosrdný. A to je hlavní poselství, které časopis nese... Dalším cílem časopisu je – formovat a vybízet k praktikování milosrdenství. Doprovázet nás k tomu, abychom se podívali milosrdným pohledem nejen na lidi, ale také na sebe. Tento pohled potřebuje každý, aby se neidal na svůj život pesimisticky, ale aby v sobě znovu a znovu nacházel poklady dobra a neklesal na duchu. Náš rád pallotínů úspěšně vydává tento časopis v mnoha zemích světa, a proto věříme, že i v Čechách najde své čtenáře,“ říká P. Wojciech Zubkowitz, šéfredaktor časopisu.

Časopis je možné objednávat již dnes na adrese: Společnost katolického apoštolátu, Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav, tel. 326 910 552, mobil: 774 521 531, fax: 326 910 551, e-mail: abm@staraboleslav.com. Cena časopisu není stanovena, předplatné na celý rok je možné získat zasláním dobrovolného příspěvku na účet Společnosti katolického apoštolátu: 35-6219210237/0100, nejlépe pomocí poštovní poukázky typu A. Časopis by se měl objevit již v dubnu také v českých a moravských kostelech.

KDYŽ KONČÍ MATEŘSKÁ DOVOLENÁ

Cykly diskusních setkání nejen pro ženy, které jsou na mateřské dovolené a které se rozhodují o návratu do zaměstnání

K účasti se přihlaste předem na adrese:

CENAP – Centrum naděje a pomoci, Hybešova 40,
602 00 Brno, tel.: 543 331 471, 543 254 891,
e-mail: cenap@cenap.cz, www.cenap.cz.

Kdy: Pátek 9.00 – 10.30 hod.

Kde: v klubovně CENAP, Hybešova 40, Brno

Jak rozpoznat co chceme a co potřebujeme? I. setkání

- Jak pěstovat zdravé sebevědomí
- Slovní portrét osoby

Jak zdokonalit své vystupování? II. setkání

- Prohřešky vůči image, upravenosti, působení barev na naše vnímání
- První dojem, celkový dojem, nervozita

Jak komunikovat? III. setkání

- Co a jak vyjádříme nejen slovy, ale i řečí těla
- Neverbální komunikací

Jak se orientovat na trhu práce? IV. setkání

- Jak napsat životopis
- Pracovní právní problematika (pracovní smlouvy, úřad práce, dohody o provedení práce a činnosti).

Příspěvek: 50 Kč za 1 setkání (celkem 200 Kč).

Lektorky projektu: Urbanová Jana, Kallusová Pavlína

r. 2006	3. BĚH	4. BĚH	5. BĚH	6. BĚH	7. BĚH
I. setkání	5. 5.	2. 6.	22. 9.	20. 10.	24. 11.
II. setkání	12. 5.	9. 6.	29. 9.	27. 10.	1. 12.
III. setkání	19. 5.	16. 6.	6. 10.	3. 11.	8. 12.
IV. setkání	26. 5.	23. 6.	13. 10.	10. 11.	15. 12.

Dominikánský klášter v Olomouci srdečně zve na pokračování cyklu přednášek **NEPRÁVEM OPOMÍJENÍ LITERÁTI**, který přednese PhDr. Tomáš MAZÁČ. Další přednášky BĀS-NÍK OTOKAR BŘEZINA budou zahájeny v úterý 25. dubna 2006 v přednáškovém sále kláštera (vchod ze Slovenské ul. 14) vždy od 19.30 hodin.

ŘK farnost Pivín srdečně zve na **benefiční koncert HRADIŠ-TĀNU s Jiřím Pavlicou**. Uskuteční se v sobotu 22. 4. 2006 v kostele sv. Jiří v Pivíně (děkanát Prostějov). Začátek v 18 hod., vstupné 150 Kč, předprodej a rezervace vstupenek OÚ Pivín (tel. 582 384 234) nebo fara Klenovice na Hané (tel. 582 384 197).

Mše svatá podle TRADIČNÍHO DOMINIKÁNSKÉHO RITU bude s povolením olomouckého arcibiskupa sloužena každou první nedělí v měsíci v 15 hodin (mimo letních prázdnin) v dominikánském kostele Neposkvrněného početí Panny Marie v Olomouci (ul. Slovenská). První mše svatá byla sloužena v neděli 2. dubna 2005.

II. PEŠÍ POUŽ Z PRAHY DO JENIKOVA 24. – 28. 5. 2006

„Můj duch jásá v Bohu mém Spasiteli“ (Lk 1,47)

Fatym Vranov nad Dyjí a putní bratrstvo Vás srdečně zvou na pouť na místo, které je spojeno s mariánskou úctou.

Začátek je ve středu 24. 5. 2006 v 19 hod.

u chrámu sv. Víta v Praze.

► úvodní mariánská pobožnost

► putování do Strahovského kláštera, kde bude nocleh

Čtvrtek 25. 5.:

► v 7 hod. zahájení u hrobu sv. Norberta na Strahově, pak peší putování

► nocleh v obci Nelahozeves (cca 30 km)

Pátek 26. 5. – odchod v 7 hod., nocleh v obci Libochovice (cca 30 km).

Sobota 27. 5. – odchod v 7 hod., nocleh v obci Kostomlaty (cca 30 km).

Neděle 28. 5.:

► odchod v 7.30 hod.

► cca v 11 hod. putní mše svatá v Jeníkově

► oběd + zakončení

Dopravu zpět si zajišťuje každý sám (vlakové nádraží cca 2 km, autobusové nádraží Teplice cca 4 km od Jeníkova).

S sebou: rúženev, spacák, karimatku, pláštěnku, jídlo na 4 dny (po cestě je možno dokoupit).

Zápisné na převoz zavazadel a nocleh: 100 Kč

Ubytování je vždy pod střechou na vlastní karimatce ve svém spacáku. Duchovní program během pouti je zajištěn. Zavazadla poveze doprovodné vozidlo. K pouti je možno se kdekolí připojit.

Přihlásit se můžete na farní úřad Vranov nad Dyjí osobně nebo na tel. 515 296 384, nebo e-mailem na: vranov@fatym.com.

Občianske združenie KORAL v spolupráci so spoločenstvom redemptoristov v Kostolnej-Zárieči vás srdečne pozýva na **DUCHOVNÉ CVIČENIA s otcom Jozefom K. Billom vincetiánom z Kerala v Indii**.

Termín: 6.–12. augusta 2006, Trenčín (Slovensko), účastnícky poplatok 2 640 Sk (ubytovanie, plná penzia, ostatné naklady). Prihlasovanie do 15. mája 2006 na tel. 0421 910 112 815, e-mail: fbrill@post.sk. Blížšie informácie: www.spolocenstvo-rl.sk.

Liturgická čtení

Neděle 9. 4. – Květná neděle

1. čt.: Iz 50,4-7
 Ž 22(21),8-9.17-18a.19-20.23-24
 Odp.: 2a (*Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?*)
 2. čt.: Flp 2,6-11
 Ev.: Mk 14,1-15,47
Slovo na den: Chránová opona se roztrhla vpůli.

Pondělí 10. 4. – Pondělí Svatého týdne

1. čt.: Iz 42,1-7
 Ž 27(26),1.2.3.13-14
 Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)
 Ev.: Jan 12,1-11
Slovo na den: Dům se naplnil vůní.

Úterý 11. 4. – Úterý Svatého týdne

1. čt.: Iz 49,1-6
 Ž 71(70),1-2.3-4a.5-6ab.15+17
 Odp.: 15a (*Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti.*)
 Ev.: Jan 13,21-33.36-38
Slovo na den: Pane, kam odcházíš?

Středa 12. 4. – Středa Svatého týdne

1. čt.: Iz 50,4-9a
 Ž 69(68),8-10.21bcd-22.31+33-34
 Odp.: 14c.b (*Vyslyš mě ve své veliké lásce, Pane, v čas milosti.*)
 Ev.: Mt 26,14-25
Slovo na den: Můj čas je blízko.

Čtvrtek 13. 4. – Zelený čtvrtek

1. čt.: Ex 12,1-8.11-14

Ž 116(115),12-13.15+16bc.17-18
 Odp.: srov. 1 Kor 10,16 (*Kalich požehnání je společným krve Kristovy.*)
 2. čt.: 1 Kor 11,23-26
 Ev.: Jan 13,1-15
Slovo na den: Tak máte dělat i vy.

Pátek 14. 4. – Velký pátek

1. čt.: Iz 52,13-53,12
 Ž 31(30),2+6.12-13.15-16.17+25
 Odp.: Lk 23,46 (*Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.*)
 2. čt.: Žid 4,14-16; 5,7-9
 Ev.: Jan 18,1-19,42
Slovo na den: Žžnim.

Sobota 15. 4. – Bílá sobota

1. čt.: Gn 1,1-2,2
 Ž 104(103),1-2a.5-6.10+12.13-14b.24+35c
 Odp.: srov. 30 (*Sešli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země.*)
 nebo Ž 33(32),4-5.6-7.12-13.20+22
 Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti.*)
 2. čt.: Gn 22,1-18
 Ž 16(15),5+8.9-10.11
 Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.*)
 3. čt.: Ex 14,15-15,1
 Ex 15,1-2.3-4.5-6.17-18
 Odp.: 1a (*Chci zpívat Hospodinu, neboť je velmi vznešený.*)

4. čt.: Iz 54,5-14
 Ž 30(29),2+4.5-6.11+12a+13b
 Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)

5. čt.: Iz 55,1-11
 Iz 12,2-3.4bcd.5-6
 Odp.: 3 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)
 6. čt.: Bar 3,9-15.32-4,4
 Ž 19(18),8.9.10.11
 Odp.: Jan 6,68b (*Pane, ty máš slova věčného života.*)

7. čt.: Ez 36,16-17a.18-28
 Ž 42(41),3.5bcd; 43(42),3.4
 Odp.: Ž 42(41),2 (*Jako laň prahne po vodách bystřin, tak prahne má duše po tobě, Bože!*)
 nebo, uděluje-li se křest: Iz 12,2-3.4bcd.5-6
 Odp.: 3 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)
 anebo Ž 51(50),12-13.14-15.18-19
 Odp.: 12a (*Stvoř mi čisté srdce, Bože!*)

Epištola: Řím 6,3-11
 Ž 118(117),1-2.16ab+17.22-23
 Odp.: *Aleluja, aleluja, aleluja.*
 Ev.: Mk 16,1-7
Slovo na den: Kdo nám odvalí kámen?

ZCESTNÁ TOLERANCE

Při závěrečné bohoslužbě na Setkání světové církve v Aušpurku promluvil biskup Walter Mixa. Vyzval mimo jiné, aby katolíci se silou a odvahou vyznávali svou víru. Bůh je něco více než jen stvořitel nebe a země, ve kterého věří i muslimové. Tím, že nám seslal svého Syna, obrátil se k lidem jako laskavý Otec. Je jistě správné „druhé tolerovat“, ale to nesmí vycházet ze zbabělosti, strachu a „falešných postojů omlouvání se“, nesmí to vést k „tolerančnímu opojení“. Organizace Kirche in Not, kterou založil P. Werenfried van Straaten v roce 1947 a která tento kongres zorganizovala již podruhé, zajistila na pomoc trpící církvi ve světě již více než tři miliardy marek.

„BABY“ – CÍRKEV V MONGOLSKU MÁ ENORMNÍ PŘÍRŮSTKY

Biskup Václav Padilla jako rodilý Filipíнец je od roku 1992 misionářem v Mongolsku. Jeho stádeček čítá 300 oveček a on sám je nazývá „Baby“ – církev. Tyto ovečky jsou roztroušeny na území o rozloze 20 našich republik, kde na 1 km² připadají sotva dva obyvatelé. V roce 1992 zde sotva kdo věděl o Ježíši Kristu. Nyní jsou v Mongolsku tři farnosti se 300 katolíky, mezi kterými působí 56 misionářů ze 14 různých národů, kteří musí pracovat s velkou trpělivostí. Sloupy této mladičké církve jsou především mladí lidé. Letos o Velikonocích bude pokřtěno na 90 nových křesťanů. Církve v Mongolsku nemá žádné vlastní příjmy a je odkázána na pomoc ze Západu.

Kath-net

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 9. 4.	PO 10. 4.	ÚT 11. 4.	ST 12. 4.	ČT 13. 4.	PÁ 14. 4.	SO 15. 4.
Antifona	413	413	413	413	413	441	457
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	413	413	413	413	413	441	457
Antifony	417	422	426	431	435	442	458
Žalmy	921	936	950	965	981	442	458
Kr. čtení a zpěv	418	422	427	431	435	445	460
Antifona k Zach. kantiku	418	423	427	431	435	446	460
Prosby	418	423	427	431	435	446	460
Záv. modlitba	419	423	428	432	436	446	461
Modlitba během dne:							
Hymnus	414	414	414	414	414	447	461
Antifony	415	415	415	415	415	447	462
Žalmy	926	940	955	971	987	448	462
Krátké čtení	419	424	428	432	436	451	465
Záv. modlitba	419	423	428	432	436	446	461
Nešpory:							
Hymnus	412	412	412	412	412	438	466
Antifony	416	420	425	429	433	439	466
Žalmy	916	930	945	960	976	992	466
Kr. čtení a zpěv	416	420	425	429	433	439	468
Ant. ke kant. P. M.	416	421	425	430	434	439	469
Prosby	417	421	426	430	434	439	469
Záv. modlitba	419	419	423	428	432	440	474
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	440	1242

NOVINKA

PATER PIO - MUŽ BOLESTI A LÁSKY
Otec Bohuslav SDB

Stručné svědectví o utrpení italského světce a o jeho nekonečné lásce ke Kristu. Jeho poselství bylo podloženo i fyzicky (pět ran Kristových). Čtvrté, upravené vydání.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 88 stran, 67 Kč

Z PLÁŠTĚ A DALMATIKY

Max Kašparů

Soubor kázání, svátečních slov z ČT, rozhlasových relací, lékařských přednášek, kázání na poutích, nedělních homilií, tematických článků a primičních promluv.

Cesta, váz., 188x108 mm, 256 stran, 178 Kč

VÝCHOVA, NADĚJE SPOLEČNOSTI

Petr Piřha

Kniha krátkých úvah o výchově a etických tématech. Nejedná se o úplný obraz etiky, ale o srozumitelné a jednoduché vyjádření toho, co si o daných otázkách myslí autor sám.

Poustevník, brož., zúž. A5, 200 stran, 195 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

MOU MISÍ JE CELÝ SVĚT

Peter Hans Kolvenbach

Jak vypadá svět z pohledu Tovaryšstva Ježíšova? Současný generální představený jezuitů otec Peter Hans Kolvenbach se v rozhovorech vyjadřuje k četným tématům, jako je mj. nábožensky motivované násilí, teologická reflexe, globalizace či povolání. Připomíná trvalou sílu ignaciánské spirituality, různorodost působení jezuitů ve světě a jejich boj za spravedlnost. Kromě toho se tu čtenář dozví mnohé o Tovaryšstvu Ježíšovu, například o délce a hloubce jejich intelektuální formace, o struktuře a fungování řádu.

Karmelitánské nakladatelství, váz., zúž. A5, 112 stran, 129 Kč

SEDM POSLEDNÍCH SLOV

Timothy Radcliffe

Krátká zastavení nad sedmi posledními Kristovými slovy, pronesenými na kříži. Ježíš v nich hovoří nejprve jako Král, potom jako náš bratr, a nakonec vstupuje co nejintimněji do naší opuštěnosti a prázdnoty. Sedm slov, ale všechna jsou projevem jediného Slova života, dokončeného ve zmrtvýchvstání. Barevné ilustrativní fotografie, vytištěno na křídovém papíře.

Krystal OP, s.r.o., brož., B6, 88 stran, 110 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. Číslo 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravy. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávkový týdeník a knih, inzerc: knihy@maticecm.cz). Registrací značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnická 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugerije aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.